Περιοδος 2η,
Νο 133
Απρίλης 2005
50 σέντ

εργατική δημοκρατία

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Σ' αυτό το φύλλο

19 Μάρτη: Ορόσημο για το παγκόσμιο αντιπολεμικό κίνημα σελ. 4

Αμεση αποκατάσταση των δολοφονηθέντων αριστερών απο την ΕΟΚΑ 55-59 σελ. 2

Σκάνδαλο SUPHIRE... οπως λέμε καπιταλισμός σελ 12

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΞΕΝΕΣ ΕΠΕΜΒΑΣΕΙΣ ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΕΝΩΜΕΝΟΙ

Απο τη δικοινοτική αντιπολεμική διαδήλωση στις 19 Μάρτη

ΕΥΡΩΣΥΝΤΑΓΜΑ: ΟΧΙ στη "χάρτα" της λιτότητας, του πολέμου και του ρατσισμού σελ. 6-7

Σαράντα χρόνια απο την δολοφονία των Καβάζογλου - Μισιαούλη

Συμπληρώνονται φέτος 40 χρόνια από την δολοφονία του Dervis Ali Kavazoglou και του Κώστα Μισιαούλη από τους Τ/κ εθνικιστές της ΤΜΤ. Οι δύο σύντροφοι δολοφονήθηκαν σε μια περίοδο που ο εθνικισμός ήταν έντονος μέσα στις δύο κοινότητες, γιατί και οι δύο έβλεπαν την νεαρή Κυπριακή Δημοκρατία και την συμφωνία της Ζυρίχης απλά σαν ένα ενδιάμεσο σταθμό για την επίτευξη των δικών τους εθνικών στόχων.

Για την Ε/κ άρχουσα τάξη μοναδικός στόχος ήταν η ένωση με την Ελλάδα και χρησιμοποιώντας την οικονομική της υπεροχή προσπάθησε να εμποδίσει την τ/κ άρχουσα τάξη να αναπτυχθεί και να γίνει σημαντικός ανταγωνιστής της.

Η προσπάθεια αλλαγής του συντάγματος το 1963 δεν ήταν τίποτε άλλο από το αποκορύφωμα των προσπαθειών της ε/κ πλευράς να απαλλαγεί από τις συμφωνίες της Ζυρίχης και να πετύχει την απομόνωση και αποδυνάμωση των Τ/κ και την πλήρη κυριαρχία της Ε/κ άρχουσας τάξης στο νησί. Η πολιτική αυτή οδήγησε στις ένοπλες συγκρούσεις του 63-64.

Μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα τόσο για τον Καβάζογλου, όσο και για οποιοδήποτε άλλο Τ/κ, μέλος του ΑΚΕΛ, ήταν δύσκολο να πείσει τους Τ/κ εργάτες να ενταχθούν σε ένα κόμμα απόλυτα ταυτισμένο με την προοπτική της ένωσης με την Ελλάδα, και να αγωνιστούν με τους Ε/κ εργάτες για τους όποιους κοινούς στόχους.

Τις εθνικιστικές επιλογές του ΑΚΕΛ, τις πλήρωσαν τόσο οι Ε/κ όσο και οι Τ/κ αριστεροί, αλλά και το εργατικό κίνημα στην Κύπρο, που δεν μπόρεσε να αναπτυχθεί και να ενώσει Ε/κ και Τ/κ εργάτες κάτω από κοινούς αγώνες για ειρήνη.

Το ΑΚΕΛ σήμερα μπορεί να μιλά για επαναπροσέγγιση και για λάθη του παρελθόντος αλλά εκείνη την εποχή ήταν απόλυτα ταυτισμένο με την πολιτική της Ε/κ πλευράς και του Μακάριου που κόντεψε να οδηγήσει τους τουρκοκύπριους στον αφανισμό.

Στο ίδιο μοτίβο κινείται και σήμερα το ΑΚΕΛ όσο αφορά τις σημερινές επιλογές της Ε/κ πλευράς σε σχέση με το Κυπριακό. Στήριξε και στηρίζει τις προσπάθειες της Ε/κ άρχουσας τάξης και του ε/κ καπιταλισμού διατυμπανίζοντας ότι το κάνει με μοναδικό γνώμονα το 'Εθνικό Συμφέρον'. Στήριξε την ένταξη της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ε.Ε, χωρίς να νοιάζεται για το κόστος που θα πληρώσει η εργατική τάξη γι' αυτό ή τι θα σήμαινε αυτή η εξέλιξη για τους τουρκοκύπριους. Έγκρινε το πρόγραμμα σύγκλισης για την ένταξη του ε/κ καπιταλισμού στην ευρωζώνη. Υποστηρίζει κάθε προσπάθεια της ε/κ πλευράς τώρα που είναι πλήρες μέλος της Ε.Ε να εξασκεί εκβιασμούς στην τ/κ πλευρά και να απειλεί με βέτο την ένταξη της Τουρκίας.

Πριν μερικές μέρες το ΑΚΕΛ ζήτησε την αποκατάσταση των Ε/κ αριστερών που δολοφονήθηκαν από την ΕΟΚΑ, (και καλά έκανε) ούτε κουβέντα όμως δεν έκανε για τους Τ/κ που δολοφονήθηκαν από τους Ε/κ εθνικιστές.

Το ΑΚΕΛ δεν μπόρεσε να παίξει τον ρόλο που περίμεναν οι ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι αγωνιστές της εργατικής τάξης. Δεν μπόρεσε να κρατήσει ενωμένη την εργατική τάξη και να μπει μπροστά στη πάλη ενάντια στο σοβινισμό. Να αντισταθεί στην προσπάθεια των ελληνοκύπριων καπιταλιστών να εξοντώσουν τους τουρκοκύπριους. Έμεινε και μένει ως τα σήμερα προσκολλημένο στον εθνικισμό, και θυσιάζει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης στο βωμό της εθνικής ενότητας και της εξυπηρέτησης των συμφερόντων του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού.

Η ελπίδα για ένα ειρηνικό μέλλον στη Κύπρο από την δική μας πλευρά σαν ελληνοκύπριοι, δεν βρίσκεται στους στόχους της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης, ούτε στην ταύτιση του ΑΚΕΛ με τις επιλογές του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού και του Τάσσου Παπαδόπουλου. Η ελπίδα βρίσκεται στους ίδιους τους απλούς ανθρώπους των δύο πλευρών, στο κτίσιμο ενός κινήματος για ειλικρινή επαναπροσέγγιση χωρίς όρους και προϋποθέσεις. Σε ένα κίνημα που να αναγνωρίζει ότι ο πραγματικός εχθρός δεν είναι οι απλοί άνθρωποι της άλλης πλευράς αλλά οι άρχουσες τάξεις και της ελληνοκυπριακής πλευράς και της τουρκοκυπριακής πλευράς, και οι αντίστοιχες στην Ελλάδα και Τουρκία.

Μαρία Χριστοφόρου

Το καλύτερο μνημόσυνο για τους Καβάζογλου και Μισιαούλη είναι οι εκδηλώσεις επαναπροσέγγισης όπως τα κοινά μνημόσυνα που γίνονται τα δυό τελευταία χρόνια για τους αδικοσκοτωμένους και των δυό πλευρών.

άμεση αποκατάσταση των αριστερών που δολοφονήθηκαν από την ΕΟΚΑ το '55 - '59

Άνοιξε ξανά τις τελευταίες μέρες η συζήτηση για αποκατάσταση της μνήμης των αριστερών που δολοφονήθηκαν από την ΕΟΚΑ. Αυτή είναι μια συζήτηση που άνοιξε πολλές φορές τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα μετά την οργάνωση σε σύνδεσμό των συγγενών των αδίκως δολοφονηθέντων και τις πιέσεις που βάζουν.

Και αυτή τη φορά όμως, όπως και σε όλες τις προηγούμενες περιπτώσεις οι Σύνδεσμοι Αγωνιστών της ΕΟΚΑ αρνούνται να δεχτούν να γίνει οποιαδήποτε έρευνα με το δικαιολογητικό ότι «η ΕΟΚΑ δεν κρατούσε αρχεία και στοιχεία για τις ενέργειες που έκανε και ότι ο αρχηγός (ο Γρίβας δηλαδή) ήξερε τι έκανε. Μέχρι τώρα με αυτή τη γραμμή ήταν ταυτισμένη συνολικά και η Δεξιά παράταξη που καπηλεύεται τους αντιαποικιακούς αγώνες στη Κύπρο και παρουσιάζει τον αγώνα της ΕΟΚΑ σαν τον μόνο αντιαποικιακό αγώνα. Σήμερα για πρώτη φορά ο Συναγερμός μοιάζει να είναι έτοιμος να παραδεχτεί ότι έγιναν δολοφονίες από την ΕΟΚΑ αριστερών και άλλων για τα πολιτικά τους φρονήματα.

Δεν ξέρουμε μέχρι που θα φτάσει αυτή η στροφή του Συναγερμού και αν θα συναινέσει σε μια δήλωση αποκατάστασης των δολοφονηθέντων από τη Βουλή αλλά το σίγουρο είναι ότι αυτή η στροφή δεν είναι αποτέλεσμα κάποιας ξαφνικής μεταμέλειας της ηγεσίας του αλλά αποτέλεσμα των πιέσεων που δημιουργεί αυτό το αίτημα.

Το αίτημα για αποκατάσταση της μνήμης των αριστερών που δολοφονήθηκαν από τα πρωτοπαλίκαρα του Γρίβα και της ΕΟΚΑ βρίσκει όλο και μεγαλύτερη απήχηση, ακόμη και μέσα σε αγωνιστές της ΕΟΚΑ. Δεν είναι τυχαίο εξάλλου που σε πολλά μνημόσυνα των δολοφονηθέντων αριστερών, τα τελευταία χρόνια συμμετέχουν και αγωνιστές της ΕΟΚΑ και προσυπογράφουν το αίτημα για την αποκατάσταση τους.

Πολιτικές δολοφονίες

Είναι φανερό ότι τα στελέχη του ΑΚΕΛ που σκοτώθηκαν από τους μασκοφόρους του Γρίβα, δεν εκτελέστηκαν γιατί ήταν συνεργάτες των άγγλων αλλά δολοφονήθηκαν με τον πιο αποτρόπαιο τρόπο για να τρομοκρατηθούν οι αριστεροί και να περιθωριοποιηθεί η αριστερά.

Αυτό εξάλλου ομολογούσε και ο ίδιος ο Γρίβας όχι μόνο στον κοντινό του περίγυρο αλλά και γραπτώς σε σε απαντητική επιστολή του στο Μητροπολίτη Άνθιμο στις 25-1-58 ο οποίος του ζητούσε να σταματήσει τις δολοφονίες των αριστερών. Έγραφε τότε στον Άνθιμο: *«οι κομμουνισταί είναι οι αντίπαλοι μας είτε το θέλουμε είτε όχι. Ενδείκνυται να τους εξοντώσουμε ως πολιτική οντότητα, ώστε να μη επηρεάζουν το εθνικό ζήτημα όπως συνέβαινε μέχρι τούδε».*

Αυτή η ομολογία από μόνη της θα έπρεπε να είναι αρκετή για να γίνει αποκατάσταση της μνήμης των αριστερών που δολοφονήθηκαν από την ΕΟΚΑ και δεν χρειάζεται να γίνει καμιά άλλη έρευνα. Παρ' όλα αυτά υπάρχουν σήμερα πολλά στοιχεία που παραθέτουν ακόμη και κάποιοι από τους πρωταγωνιστές εκείνων των γεγονότων αλλά και πολλοί συγγραφείς που έχουν ασχοληθεί με την ιστορία της Κύπρου, που δείχνουν ότι οι δολοφονίες των αριστερών ήταν μια συνειδητή επιλογή του Γρίβα για να απομονώσει την Αριστερά. Όλη η ζωή του Γρίβα είναι γεμάτη από παρόμοια εγκλήματα. Τα χέρια του είναι βαμμένα με αίμα, από το '44 που σαν αρχηγός της φασιστικής οργάνωσης «Χ» συνεργάζονταν με τους ναζί στην Ελλάδα και δολοφονούσε αριστερούς, μέχρι την ΕΟΚΑ του '55 - '59 και την ΕΟΚΑ Β' του '72 - '74.

Η αποκατάσταση σήμερα των δολοφονημένων αριστερών από την ΕΟΚΑ είναι άμεση και επιτακτική ανάγκη, όχι μόνο για να αποκαταστήσουμε τη μνήμη και τις οικογένειες των δολοφονηθέντων, όχι μόνο για ν' αποκαταστήσουμε την ιστορική αλήθεια και να βάλουμε στη σωστή τους διάσταση τους αντιαποικιακούς αγώνες στην Κύπρο αλλά και σαν απαραίτητο κομμάτι της κόντρας με την πολιτική της εθνικοφροσύνης και του σοβινισμού για μια ειρηνική διευθέτηση του Κυπριακού.

Μπορεί σήμερα ο Αναστασιάδης να θέλει να το παίξει «εθνική συμφιλίωση» και να μιλά για πιθανά λάθη κατά τη διάρκεια του αγώνα της ΕΟΚΑ το 55-59 αλλά αυτό δεν φτάνει. Αποκατάσταση των αριστερών που δολοφόνησε ο Γρίβας σημαίνει να παραδεχτούν δημόσια αυτό που στην πραγματικότητα έγινε. Ότι δηλαδή ήταν πολιτικές δολοφονίες με στόχο να κτυπηθεί η αριστερά. Οτι δήποτε άλλο είναι βεβήλωση της θυσίας και της μνήμης αυτών των αγωνιστών της αριστεράς.

Ντίνος Αγιομαμίτης

Πέθανε ο γυρολόγος της αντίδρασης

Πέθανε το Σάββατο 2 του Απρίλη ο πάπας Ιωάννης-Παύλος που έμεινε στον παπικό θρόνο για 26 χρόνια.

Πιο συντηρητικός ανάμεσα στους συντηρητικούς έκαμε ότι περνούσε από το χέρι του για να στηρίξει τις πιο αντιδραστικές παραδόσεις της καθολικής εκκλησίας και να τις επιβάλει στην ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων.

Για παράδειγμα επισκέφτηκε τον μεγαλύτερο αριθμό χωρών από κάθε προκάτοχο του

κηρύσσοντας με φανατισμό ενάντια στις γυναίκες, στους ομοφυλόφιλους, και την αντισύλληψη, πολιτικές που στρέφονται κυρίως ενάντια στις γυναίκες και τους φτωχούς.

Δούλεψε ταυτόχρονα για την επικράτηση της οικονομίας της αγοράς και του νεοφιλελευθερισμού στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης και την λεηλασία των πόρων τους.

Με αιχμή τον ίδιο η συντηρητική πλευρά του καθολικισμού κτύπησε την Θεολογία της Απελευθέρωσης - το ρεύμα εκείνο της καθολικής εκκλησίας, κύρια στην Λατινική Αμερική, που τασσόταν στο πλευρό των φτωχών. Στην πρώτη του επίσκεψη στην Λατινική Αμερική το 1979, ο κατά κόσμο Κάρολος Βοϊτίλα, επιτέθηκε στους οπαδούς της θεολογίας των φτωχών και διάταξε τους ιερωμένους της καθολικής εκκλησίας να αποκηρύξουν την εικόνα του Ιησού σαν ζηλωτή των καταπιεσμένων του κόσμου.

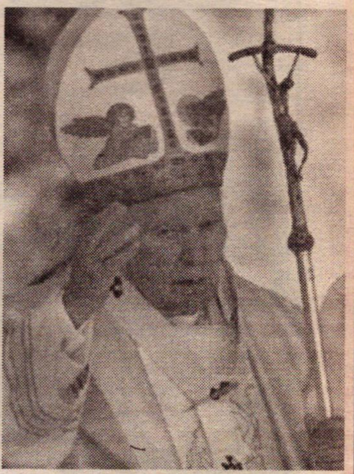

Μόνο ο πρεσβευτής του Ρήγκαν στην Λατινική Αμερική, ο χασάπης Νεγρεπόντε, με τα τάγματα θανάτου στην Κεντρική Αμερική έκαμε ανάλογη δουλειά φροντίζοντας ώστε η επαναστατημένη Νικαράγουα να μείνει απομονωμένη.

Τα κηρύγματα του πάπα ενάντια στην αντισύλληψη, και ενάντια στις αμβλώσεις έχουν κάμει την ζωή εκατομμυρίων γυναικών αφόρητη και σίγουρα το AIDS θα είχε λιγότερα θύματα αν οι πιστοί δεν στηρίζονταν μόνο στην αποχή που ήταν αποδεχτή από τον πάπα.

Για τον πάπα όμως οι καθημερινές ανάγκες των φτωχών του πλανήτη σίγουρα δεν ήταν προτεραιότητα.

Σταύρος Σιδεράς

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Συμπόρευση ΔΗΣΥ - ΑΚΕΛ σε μια υστερόβουλη επαναπροσέγγιση

Η απόφαση του Αναστασιάδη και του Συναγερμού να αντιπροσωπευτεί στο μνημόσυνο των Μισιαούλη και Καβάζογλου δεν θα πρέπει να ξενίζει κανένα. Είναι πλήρως ευθυγραμισμένη με την προσπάθεια τους μετά τα δημοψηφίσματα του περασμένου Απρίλη να το παίξουν υποστηρικτές της ελληνοτουρκικής φιλίας και της επαναπροσέγγισης.

Η ενότητα και η κοινή δράση των απλών ανθρώπων των δυό πλευρών είναι η πραγματική ελπίδα για ειρήνη στην Κύπρο. Η φωτό απο την δικοινοτική αντιπολεμική πορεία στις 19 του περασμένου Μάρτη στην αμερικάνικη πρεσβεία.

Τους τελευταίους μήνες ο Αναστασιάδης κάνει μια τεράστια προσπάθεια με ταξίδια στην Τουρκία, με συναντήσεις με τον Ερτογάν, τον Ταλάτ και αλλους παράγοντες της τουρκικής και τουρκοκυπριακής πολιτικής ηγεσίας να το παίξει πρωτοπόρος στην προσπάθεια για προσέγγιση των δυο πλευρών και για την επανέναρξη διαπραγματεύσεων για διευθέτηση του Κυπριακού.

Αυτό έχει κάνει το ΑΚΕΛ που ήταν το κόμμα που εμφανίζονταν σαν ο πατέρας της πολιτικής της επαναπροσέγγισης να τρέχει και αυτό με τη σειρά του να οργανώσει συναντήσεις με το Ταλάτ και μια σειρά από δικοινοτικές εκδηλώσεις. Μοιάζει να υπάρχει μια «ευγενική άμιλλα» ανάμεσα στα δυο μεγάλα κόμματα για το ποιο θα εμφανιστεί πιο πρόθυμο για διαπραγματεύσεις, πιο «φιλειρηνικό» και πιο «διεθνιστικό».

Υστερόβουλη

Πολύ δύσκολα όμως θα μπορούσε να πείσει ο Αναστασιάδης και ο Συναγερμός που τόσα χρόνια έδωσε επίσημα στέγη στους πραξικοπηματίες και σε αυτούς που το βασικό τους σύνθημα ήταν το «καλός τούρκος ο νεκρός τούρκος», ότι έγινε ξαφνικά υποστηρικτής της ελληνοτουρκικής φιλίας και της επαναπροσέγγισης. Πολύ δύσκολα μπορεί κάποιος να ξεχάσει ότι ήταν το κόμμα που υποστήριξε με πάθος την πολιτική του «ενεργού ηφαιστείου» και των S-300, που συνεχίζει να τιμά τον φασίστα Γρίβα και άλλους τουρκοφάγους όπως τον Σαμψών και τον Γιωρκάτζη. Π οιός μπορεί να ξεχάσει τις εθνικιστικές κορώνες της Κλαίρης Αγγελίδου και του Ουράνιου Ιωαννίδη για την ελληνοχριστιανική Παιδεία;

Η επαναπροσέγγιση του Αναστασιάδη και του Συναγερμού είναι υποκριτική και υστερόβουλη. Δεν πηγάζει ούτε από επιθυμία για ειρηνική διευθέτηση του Κυπριακού, ούτε από κάποιον έστω και «κοσμοπολίτικο» αστικό διεθνισμό. Ξεκινά από την εκτίμηση τους για τις πραγματικές δυνατότητες του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού να εξασφαλίσει μια διευθέτηση που να είναι όσο γίνεται πιο κοντά στις ελληνοκυπριακές επιδιώξεις. Ξεκινά από την εκτίμηση ότι μια διευθέτηση έστω και με κάποια αρνητικά σημεία είναι προτιμότερη από την παγίωση της σημερινής κατάστασης. Είναι η πολιτική που επεξεργάστηκε εδώ και πάνω από δυο δεκαετίες που έλεγε με απλά λόγια: «Ας δεχτούμε να δώσουμε κάποιες συνταγματικές παραχωρήσεις και να εξασφαλίσουμε μια συμφωνία που θα μας επιτρέπει με κάποιο τρόπο στο μέλλον να ξαναβάλουμε χέρι στο βορρά. Εμείς είμαστε η κυρίαρχη δύναμη οικονομικά και πολιτικά και σιγά σιγά μπορούμε να ξεπεράσουμε διάφορες αρνητικές συνταγματικές και νομικές ρυθμίσεις.»

Όπως το λεει πολύ χαρακτηριστικά ένας από τους θεωρητικούς αυτής της πολιτικής, ο Χριστοφής Οικονομίδης: *«Ο ρους της κοινωνικής ζωής παραμερίζει και ατονεί συνταγματικάς προνοίας που στέκονται εις τον δρόμο της προόδου, αρκεί τούτο να γίνεται βαθμιαίως, ειρηνικώς και σιωπηρώς και να μην βιαζόμεθα να θέλωμεν να σβήσωμεν και από το χαρτί αυτό που ατονεί στην πράξη... Η Κύπρος ως ανεξάρτητον κράτος οσονδήποτε βαθμόν «τοπικής αυτονομίας» και αν έχουν οι τουρκοκύπριοι εντός αυτής εις την πράξην θα διευθύνεται πολιτικώς και οικονομικώς από τους έλληνας»*.

Βέβαια αυτά ο Χριστοφής Οικονομίδης τα έλεγε το 1978 όταν το οικονομικό θαύμα ήταν στην κορύφωση του και οι συσχετισμοί δυνάμεων στο οικονομικό και πολιτικό επίπεδο ήταν συντριπτικοί υπέρ του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού. Αυτή ήταν η βάση του «ενδοτισμού» του Κληρίδη και του Συναγερμού και το μεγάλο κεφάλαιο τους στήριζε ανεπιφύλακτα.

Σήμερα οι συσχετισμοί δυνάμεων δεν είναι πια τόσο ξεκάθαροι και το αποτέλεσμα μιας τέτοιας επιλογής δεν είναι τόσο βέβαιο. Γι αυτό από τη μια έχουμε την αμφισβήτηση αυτής της πολιτικής από ένα κομμάτι του Συναγερμού και τη διάσπαση του κόμματος και από την άλλη την ηγεσία του Συναγερμού να «βιάζεται» για διευθέτηση πριν ανατραπούν τελείως οι οικονομικοί και πολιτικοί συσχετισμοί και αλλάξει η διεθνής συγκυρία με τρόπο που να τα κάνει όλ αυτά ανέφικτα. Γι αυτό υποστήριξε το ναι στο δημοψήφισμα για το σχέδιο Ανάν.

Αυτή είναι η πραγματική βάση της πολιτικής του Συναγερμού και όχι κάποια «διεθνιστικά» ή «φιλειρηνικά» αισθήματα ή η επιθυμία για συμφιλίωση με τους τουρκοκύπριους. Γι αυτό και η βασική κριτική του προς τον Τάσσο είναι ότι με τους χειρισμούς του στο Κυπριακό κινδυνεύει να χάσει περισσότερα ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός και να κερδίσουν περισσότερα οι τουρκοκύπριοι. Κατά τα άλλα στηρίζει και υπερθεματίζει όλες τις αντεργατικές και φιλοϊμπεριαλιστικές επιλογές της κυβέρνησης όπως το ευρωσύνταγμα, το πρόγραμμα σύγκλισης και την παραχώρηση διευκολύνσεων στους αμερικανοβρετανούς για να πραγματοποιούν τα επιδρομικά τους σχέδια σε βάρος του Ιράκ και των άλλων λαών της περιοχής.

Το ΑΚΕΛ

Δυστυχώς σε παρόμοια κατεύθυνση κινείται και το ΑΚΕΛ. Δικαιολογημένα βέβαια διεκδικεί την πατρότητα της πολιτικής της επαναπροσέγγισης αφού αυτό ήταν το πρώτο από τα κόμματα που μίλησε για επαναπροσέγγιση και συμφιλίωση με τους τουρκοκύπριους. Είναι σίγουρο ακόμη ότι πολλές από τις μαζικές δικοινοτικές εκδηλώσεις που οργάνωσε συνέβαλαν κατά πολύ στο να δημιουργηθεί ένα θετικό κλίμα ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δύο πλευρών.

Όμως και η επαναπροσέγγιση του ΑΚΕΛ δεν είναι αποτέλεσμα μιας ανιδιοτελούς διεθνιστικής πολιτικής αλλά αποτέλεσμα της να περισώσει όσα περισσότερα μπορεί η ελληνοκυπριακή πλευρά. Αυτό είναι και το νόημα της δήλωσης που επαναλαμβάνει συνέχεια ότι η επαναπροσέγγιση είναι αναπόσπαστο μέρος του αντικατοχικού αγώνα. Στην ουσία η βάση της επαναπροσέγγισης για την ηγεσία του ΑΚΕΛ δεν ήταν και πολύ διαφορετική από αυτήν του Συναγερμού. Είναι η ίδια λογική που λεει: αφού δεν μπορούμε να τους νικήσουμε στρατιωτικά, ας προσπαθήσουμε με άλλους τρόπους να κερδίσουμε τα χαμένα του '74. Γι αυτό και μια περίοδο στα μισά της δεκαετίας του '80 συμπορεύτηκαν για να ξεφορτωθούν τον απορριπτικό Κυπριανού. Αυτή η συμπόρευση κόστισε στο ΑΚΕΛ την συρρίκνωση του κατά 7 ποσοστιαίες μονάδες στις εκλογές του 1985. Από τότε προσπαθεί πάντοτε να κρατά διακριτές αποστάσεις από τον Συναγερμό ακόμη και όταν η πολιτική τους ταυτίζεται.

Αυτή τη στιγμή φαίνεται ότι υπάρχει μια παρόμοια κατάσταση. Παρά τις επιμέρους διαφορές που μπορεί να έχουν Συναγερμός και ΑΚΕΛ φαίνεται να συμφωνούν στις βασικές θέσεις, ότι πρέπει να ξαναρχίσουν συνομιλίες με βάση το σχέδιο Ανάν. Προς αυτή την κατεύθυνση προσπαθούν και οι δυο να πιέσουν τον Τάσσο. Μετά την εμπειρία του '85 είναι δύσκολο για το ΑΚΕΛ να ξαναδοκιμάσει το παιχνίδι της ανοικτής συνεργασίας με τον Συναγερμό. Ωστόσο τα ανοίγματα από τον Συναγερμό προς αυτή την κατεύθυνση είναι περισσότερο από φωναχτά. Η στάση του στο θέμα της αποκατάστασης της μνήμης των αριστερών που δολοφονήθηκαν από την ΕΟΚΑ το 55-59 και η συμμετοχή με υψηλόβαθμή αντιπροσωπεία στο μνημόσυνο των Μισιαούλη και Καβάζογλου είναι πολύ χαρακτηριστικά παραδείγματα. Από την άλλη η τοποθέτηση του ΑΚΕΛ ότι θα πρέπει ο Τάσσος να δώσει γραπτώς τις θέσεις τις πλευράς μας, «αλλά με τρόπο που να μην αφήνει περιθώρια για επιδιαιτησία» δείχνει ότι και το ΑΚΕΛ έχει την διάθεση να κινηθεί σε αυτή τη κατεύθυνση.

Μπορεί όλ αυτά να γίνονται μέσα στο πνεύμα κάποιας «εθνικής συμφιλίωσης» όπως θέλουν να την αποκαλούν αλλά είναι σίγουρο ότι δεν είναι άσχετα με τις εξελίξεις στο Κυπριακό. Στο κάτω κάτω γιατί ο Συναγερμός δεν πήγε και πέρυσι στο μνημόσυνο του Καβάζογλου; Χρειάζονταν να περάσουν σαράντα χρόνια;

Διεθνισμός

Η επαναπροσέγγιση δεν μπορεί να γίνεται υπό όρους και προϋποθέσεις. Δεν μπορεί να γίνεται με ιδιοτελείς στόχους, για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα της μιας ή της άλλης πλευράς. Η επαναπροσέγγιση πρέπει να είναι μια πολιτική που να καλλιεργεί την συμφιλίωση, τη φιλία, την συνεργασία και την αλληλεγγύη ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δύο πλευρών. Έτσι νοιώθουν και έτσι καταλαβαίνουν την επαναπροσέγγιση η μεγάλη μάζα των απλών ανθρώπων και στις δυο πλευρές και το έδειξαν πάρα πολλές φορές. Η κορυφαία στιγμή αυτής της διάθεσης ήταν όταν άνοιξαν τα σύνορα και δεκάδες χιλιάδες απλοί άνθρωποι και από τις δυο πλευρές πήγαν στην άλλη πλευρά και βρήκαν ανοικτές αγκάλες, έκαναν φίλους και βρήκαν συναγωνιστές της ειρήνης. Από αυτή τη κορυφαία στιγμή έλειπε όχι μόνο η ηγεσία του Συναγερμού αλλά δυστυχώς και του ΑΚΕΛ και ολόκληρη η πολιτική ηγεσία που προσπάθησε να αποτρέψει τον κόσμο από το να πάει στην άλλη πλευρά.

Αυτή η δυναμική συνεχίζει να υπάρχει. Είναι αυτή που εκφράζεται μέσα από τις τόσες και τόσες δικοινοτικές εκδηλώσεις που γίνονται κάθε τόσο, από δικοινοτικά μνημόσυνα και αντιπολεμικές διαδηλώσεις, μέχρι συνέδρια, πολιτιστικές, αθλητικές και κοινωνικές εκδηλώσεις. Είναι αυτή η δυναμική που αναγκάζει και τις ηγεσίες των κομμάτων να μιλούν για συμφιλίωση και ειρήνη.

Αυτή η δυναμική είναι που προσφέρει και την μοναδική ρεαλιστική προοπτική για μια ειρηνική και δημοκρατική διευθέτηση στην Κύπρο. Για να αξιοποιηθεί αυτή η δυναμική όμως δεν φτάνουν οι δικοινοτικές συναντήσεις. Χρειάζεται και εκείνη η πολιτική που να χτίζει γέφυρες φιλίας και εμπιστοσύνης, που να ενώνει σε κοινή δράση ενάντια στο κοινό εχθρό.

Χρειάζεται μια πολιτική που να αναγνωρίζει και να σέβεται τα δικαιώματα της άλλης πλευράς, που να είναι έτοιμη να θυσιάσει «εθνικά προνόμια» για χάρη της ειρήνης και της ταξικής ενότητας των απλών ανθρώπων των δυο πλευρών.

Οι προσπάθειες να επιβληθούν λύσεις από τα πάνω, από τους ιμπεριαλιστές και τις άρχουσες τάξεις των «μητέρων πατρίδων» με τη συνεργασία των τοπικών αρχουσών τάξεων οδήγησαν σε αλλεπάλληλους γύρους πολέμων, συγκρούσεων, εθνικού ξεκαθαρίσματος και αμέτρητου πόνου για τους απλούς ανθρώπους και των δυο πλευρών. Κάθε τέτοια προσπάθεια είναι καταδικασμένη να αποτύχει. Ακόμη και αν καταφέρουν να καταλήξουν όλοι αυτοί σε ένα κοινά αποδεχτό συμβιβασμό, αυτός δεν μπορεί παρά να είναι προσωρινός όπως προσωρινές ήταν και όλες οι συμφωνίες που έκαναν μέχρι τώρα.

Οι μόνοι που μπορούν να φέρουν πραγματικά την ειρήνη στη Κύπρο είναι οι απλοί άνθρωποι των δύο πλευρών, αυτοί που δεν έχουν τίποτα να μοιράσουν. Οι άνθρωποι του μόχθου και του κόπου που τρωνε μαζί το ίδιο πικρό ψωμί στις οικοδομές και τα εργοστάσια, στα χωράφια και τις φάρμες. Αυτοί που πλήρωσαν με ποτάμια αίματος τους ανταγωνισμούς των αρχουσών τους τάξεων και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Μόνο αυτοί με την ενότητα τους και τη συλλογική τους δράση μπορούν να βάλουν οριστικό φρένο στον πόλεμο και τις εθνικιστικές διαιρέσεις και να κτίσουν μια καλύτερη Κύπρο έναν άλλο, καλύτερο κόσμο.

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟ

Ορόσημο η 19 ΜΑΡΤΗ

Η αντιπολεμική διαδήλωση στις 19 Μάρτη προστέθηκε στους μεγάλους σταθμούς του αντιπολεμικού κινήματος στην Κύπρο και σε όλο τον κόσμο.

Δύο χρόνια μετά την κήρυξη του πολέμου στο Ιράκ το αντιπολεμικό κίνημα δεν σταμάτησε ούτε στιγμή να αντιστέκεται και οι κινητοποιήσεις τις 19 του Μάρτη επαναβεβαιώνουν την θέληση του να συνεχίσει την μάχη ενάντια σε αυτό τον άδικο πόλεμο.

Παγκόσμια αλλά και τοπικά η 19 του Μάρτη δίνει μια νέα ώθηση στο συντονισμό και την δράση του αντιπολεμικού κινήματος σε μια κρίσιμη φάση όπου οι Αμερικάνοι έχουν βαλτώσει στο Ιράκ, αδυνατώντας να καταστείλουν την αντίσταση των Ιρακινών και οι σύμμαχοι τους ο ένας μετά τον άλλο τους εγκαταλείπουν. Η αίσθηση ότι ο Μπούς και οι σύμμαχοι του μπορούν να ηττηθούν, ότι μπορούμε να τους νικήσουμε ήταν ιδιαίτερα έντονη σε αρκετό κόσμο που συμμετείχε στη διαδήλωση.

Αυτό φάνηκε από την αρχή, ξεκινώντας την προσπάθεια για την οργάνωση της διαδήλωσης. Η ανταπόκριση και η καλή διάθεση να ενώσουμε τις δυνάμεις μας και να συνεργαστούμε να πετύχει η διαδήλωση ήταν αισθητή από τις πρώτες συναντήσεις. Ο ενθουσιασμός με το οποίο αγκαλιάστηκε η πρωτοβουλία που ξεκίνησε από την Συμμαχία Σταματήστε το Πόλεμο, που πριν δύο χρόνια στην διάρκεια των μαζικών κινητοποιήσεων ενάντια στο πόλεμο κράτησε σημαντικό βάρος αυτής της προσπάθειας, έδειξε την καλή διάθεση που υπήρχε. Άνθρωποι που συμμετείχαν και στις προηγούμενες αντιπολεμικές κινητοποιήσεις αλλά και νέος κόσμος που έδειχνε να νιώθει και να καταλαβαίνει ότι η συμμετοχή του στο αντιπολεμικό κίνημα δεν είναι χαμένος κόπος αλλά είναι κάτι που μέτρα και μπορεί να έχει αποτελέσματα αγκάλιασαν αυτή την πρωτοβουλία.

Στο ανέβασμα της διάθεσης συνέβαλε και το ότι Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι βρεθήκαμε ξανά μαζί μετά από αρκετό καιρό να συζητάμε το συντονισμό της δράσης μας ενάντια στους πόλεμους του Μπούς αλλά και στις εδώ κυβερνήσεις που συμμετέχουν και βοηθούν το Μπούς. Ιδιαίτερα σε μια περίοδο που οι ανταγωνισμοί των πολιτικών ηγεσιών στις δύο πλευρές οξύνουν το κλίμα,

Παραφωνία σε αυτό το κάλο κλίμα υπήρξε η στάση του ΑΚΕΛ. Αρχικά αγνόησε το κάλεσμα για συντονισμό των προσπαθειών για τις 19 και όταν η Συμμαχία και άλλος κόσμο που συνεργάστηκαν μαζί για κοινή δράση ανακοίνωσαν την απόφαση τους για κινητοποίηση, το Παγκύπριο Συμβούλιο Ειρήνης, που ελέγχεται από το ΑΚΕΛ βγήκε και εξάγγειλε δική του κινητοποίηση. Ακόμα και όταν η Συμμαχία προσπάθησε να γίνει συνεννόηση για συντονισμό η απάντηση από το ΠΣΕ ήταν κάνετε ότι νομίζεται εμείς έχουμε το δικό μας πρόγραμμα. Ούτε όταν στις 19 το πρωί ο κόσμο έσμιξε στην Πλατεία Ελευθερίας το ΠΣΕ θέλησε να συνεργαστεί και κινήθηκε ενάντια στην διάθεση του κόσμου που ήθελε την κοινή δράση. Ενώ ήταν από πριν ενήμεροι ότι οι Τουρκοκύπριοι θα έφθαναν στην Πλατειά Ελευθερίας με πορεία από το Λήδρα Πάλλας και τους ζητήθηκε να τους περιμένουμε και όλοι μαζί να πορευτούμε στην Αμερικάνικη Πρεσβεία δεν είχαν την «υπομονή» να περιμένουν για δέκα λεπτά και βιάστηκαν να ξεκινήσουν μόνοι τους προκαλώντας σύγχυση και αφήνοντας ένα κόσμο να μην καταλαβαίνει τι γίνεται. Ακόμα και όταν η πορεία της Συμμαχίας, Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι μαζί, φτάσαμε έξω από την Αμερικάνικη Πρεσβεία η περιφρούρηση του ΠΣΕ προσπάθησε να σχηματίσει κλοιό θέλοντας να εμποδίσει τον κόσμο να ενωθεί και όταν τα μέλη της θεατρικής ομάδας του Τουρκοκυπριακού Πολιτιστικού Κέντρου BARAKA, ζήτησα από τους υπεύθυνους του ΠΣΕ μετά το τέλος του δικού τους προγράμματος να ανακοινώσουν από τα μικρόφωνα της εξέδρας ότι θα ακολουθούσε παράστασή με θέατρο δρόμου που είχαν ετοιμάσει, η απάντηση ήταν δεν μας ενδιαφέρει τι θα κάνετε το δικό μας πρόγραμμα έχει τελειώσει.

Ανεξάρτητά όμως από την διασπαστική στάση που επέλεξε να ακολουθήσει το ΠΣΕ, ο αντίκτυπος της κοινής αντιπολεμικής πορείας Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων ήταν πολύ σημαντικός. Ακόμα και τα ΜΜΕ που αρχικά αγνόησαν και δεν πρόβαλλαν τις ανακοινώσεις της Συμμαχίας στο τέλος αναγκάστηκαν να το κάνουν. Μέχρι και η Χαραυγή έγραψε για εκατοντάδες Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους που διαδήλωσαν μαζί αλλά δεν θέλησε να δώσει και κάποια εξήγηση για την στάση του ΠΣΕ. Ήταν ένα ελπιδοφόρο συναπάντημα που άφησε πολλές υποσχέσεις για το δυνάμωμα της συνεργασίας και της κοινής δράσης ενάντια στα σχέδια τους Μπούς και των συμμάχων του.

Πέτρος Μιχαήλ

Παγκόσμιος συναγερμός

ΑΓΓΛΙΑ

150 χιλιάδες άνθρωποι συμμετείχαν το Σάββατο στο Λονδίνο στην πορεία ενάντια στην κατοχή του Ιράκ που κάλεσε η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο σε συνεργασία με την Καμπάνια για Πυρηνικό Αφοπλισμό και την Μουσουλμανική Ένωση της Βρετανίας. Με επικεφαλής την οργάνωση Οικογένειες Στρατιωτικών Ενάντια στον Πόλεμο, η διαδήλωση είχε νεολαιίστικο χαρακτήρα, παρόλο που υπήρχαν μεγάλα μπλοκ από συνδικάτα. Ήταν μια ιδιαίτερα σημαντική επιτυχία γιατί η κυβέρνηση του Μπλερ και τα Βρετανικά μίντια έχουν καταφέρει μετά τις Ιρακινές εκλογές να βγάλουν το θέμα του πολέμου και της κατοχής από την επικαιρότητα.

Έχουν επίσης γίνει σημαντικά βήματα στο κοινωνικό μέτωπο στη Βρετανία. Πριν λίγους μήνες η κυβέρνηση Μπλερ εξαπέλυσε μια σφοδρή επίθεση στα συνταξιοδοτικ δικαιώματα των εργαζόμενων στο δημόσιο τομέα. Σαν απάντηση, τα σημαντικότερα συνδικάτα του δημοσίου ψήφισαν απεργία διαμαρτυρίας στις 23 Μάρτη. Αντιμέτωπη με αυτό που προβλεπόταν να είναι η μεγαλύτερη απεργία μετά την Γενική Απεργία του 1926, μερικές εβδομάδες πριν από τις αναμενόμενες εθνικές εκλογές, η κυβέρνηση υποχώρησε, αποσύροντας τα μέτρα που πρότεινε ότι θα εφαρμόσει χωρίς συζήτηση και με υποσχέσεις ότι θα διαπραγματευτεί με τα συνδικάτα. Μετά από αυτό η απεργία αναστάλθηκε. Οι ηγεσίες των συνδικάτων άφησαν την κυβέρνηση να πέσει στα μαλακά, αφού είναι σίγουρο ότι οποιοδήποτε κόμμα κερδίσει τις εκλογές θα επαναφέρει την επίθεση στις συντάξεις. Παρόλα αυτά, αυτή η κωλοτούμπα που αναγκάστηκε να κάνει στις συντάξεις είναι το καλύτερο παράδειγμα της υποχώρησης της κυβέρνησης Μπλερ μπροστά στα αιτήματα των συνδικάτων (Η υποχώρηση του Μπλερ στις Συντάξεις του Δημοσίου ήταν ο τίτλος των Financial Times) και για αυτό ήταν ένα σημαντικό γεγονός σε μια κοινωνία ακόμα σημαδεμένη από το Θατσερισμό.

Αλεξ Καλλίνικος

ΙΤΑΛΙΑ

Ήταν μια εκπληκτική μέρα αγώνα ενάντια στον πόλεμο. Περίπου 100 χιλιάδες άνθρωποι διαδήλωσαν στη Ρώμη για να απαιτήσουν από την κυβέρνηση την άμεση απόσυρση των στρατευμάτων απο το Ιράκ και για να ζητήσουν αλήθεια και δικαιοσύνη για την τραγική κατάληξη της απαγωγής της Τζουλιάνα Σγκρένα.

Η συγκέντρωση εκπροσωπούσε το 70% των Ιταλών και των Ιταλίδων που θέλουν την άμεση επιστροφή των ιταλών στρατιωτών και ζητάνε από το Κοινοβούλιο και τον πρόεδρο της Δημοκρατίας τον σεβασμό στο Σύνταγμα το οποίο αρνείται τον πόλεμο. Ο πρόεδρος ήταν ο πρώτος που δεν σεβάστηκε το Σύνταγμα, με το κυνικό παραμυθάκι της ειρηνευτικής αποστολής. Η τεράστια πλειοψηφία του ιταλικού λαού δεν ακούει την κυβέρνηση αλλά ούτε και εκπροσωπείται καθόλου από την κεντροαριστερά που στο μεγαλύτερό της μέρος ασχολείται μόνο με το να μην εμφανιστεί αντί-αμερικάνικη και διαγκωνίζεται για να παρουσιαστεί ως ο καλύτερος φίλος των ΗΠΑ.

Παρόλα τα τεράστια και απίστευτα ψέματα της αστυνομίας και την επιθετική και αλαζονική συμπεριφορά των οργάνων της τάξεως που με εντολή της κυβέρνησης θέλησαν να περιορίσουν την διαδήλωση σε σημεία της πλατείας -έχοντας σιδεροφράξει ολόκληρο το κέντρο της πόλης όσο ποτέ στο παρελθόν για να εμποδιστεί η κίνηση της διαδήλωσης κάτω από τα κυβερνητικά κτήρια- πολλοί καταφέραμε να φτάσουμε κάτω από το Παλάτσο Κίτζι, υπερνικώντας τις κυβερνητικές και αστυνομικές απαγορεύσεις και υπενθυμίσαμε στον Μπερλουσκόνι, αλλά και στην Κεντροαριστερά, ότι οι διαδηλώσεις μας, που εκφράζουν τη θέληση της μεγάλης πλειοψηφίας του ιταλικού λαού θα γίνονται όλο και πιο δυνατές και δεν θα σταματήσουν μέχρι να γυρίσουν πίσω οι στρατιώτες και το Ιράκ να αφεθεί πραγματικά στους Ιρακινούς.

Πιέρο Μπερνόκι, Συνομοσπονδία Κόμπας

ΤΟΥΡΚΙΑ

Στην διαδήλωση της 19 Μάρτη στην Ισταμπούλ συμμετείχαν 650 μέλη του συνδικάτου Χημικής Βιομηχανίας και Πετρελαίου Αλιάγα, που ανήκουν στην Ομοσπονδία Petrol-Is. Πριν δύο εβδομάδες οι εργαζόμενοι είχαν καταλάβει το διυλιστήριο για μία μέρα, σε αλληλεγγύη με τους εργαζόμενους που απεργούσαν ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του δημόσιας ιδιοκτησίας εργοστάσιου χαρτιού SEKA. Το σωματείο τους κάλεσε ομιλητή από τη Συμμαχία για Παγκόσμια Ειρήνη και Δικαιοσύνη, ο οποίος μίλησε σε 1500 εργαζόμενους για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, την κατοχή του Ιράκ και την παγκόσμια μέρα δράσης. Σαν αποτέλεσμα, 15 πούλμαν με εργαζόμενους από το διυλιστήριο κοντά στη Σμύρνη εμφανίστηκαν στην διαδήλωση στην Ισταμπούλ.

Η ίδια η διαδήλωση είχε 25 χιλιάδες ανθρώπους, ήταν δυναμική, πολύχρωμη, ζωντανή και νεολαιίστικη. Δυο μέρες μετά ο υπουργός Άμυνας των ΗΠΑ Ντόναλντ Ράμσφελντ κατηγόρησε σαν αιτία για το δυνάμωμα της αντίστασης που οι ΗΠΑ τώρα αντιμετωπίζουν στο Ιράκ, την αδυναμία τους να κερδίσουν άδεια να εισβάλουν στο Ιράκ μέσω Τουρκίας. Τι καλύτερο κίνητρο για να συνεχίσουμε να οργανώνουμε και να διαδηλώνουμε ενάντια στην κατοχή!

Ρόνι Μαργκόλις

ΕΛΛΑΔΑ

Πάνω από 15 χιλιάδες κόσμου συμμετείχαν στο αντιπολεμικό συλλαλητήριο στο Σύνταγμα που καταγράφηκε, σαν ένα από τα πιο επιτυχημένα. Η επιτυχία αυτή έχει τεράστια σημασία γιατί έγινε την ίδια ώρα που η κυβέρνηση της ΝΔ στέλνει τον Μολυβιάτη, τον υπουργό Εξωτερικών, στις ΗΠΑ για να αναθερμάνει τις σχέσεις του με την ομόλογό του Κοντολίζα Ράις. Το αντιπολεμικό συλλαλητήριο στηρίκτηκε από την Συμμαχία Σταματήστε το Πόλεμο και όλα τα συνδικάτα και συνδυάστηκε με ένα τριήμερο δράσης και κινητοποιήσεων ενάντια στη πολιτική της κυβέρνησης.

Πάρα το ότι ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ, ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ είτε δεν στήριξαν, είτε οργάνωσαν τα δικά τους, πολύ κόσμος από το χώρο του ΠΑΣΟΚ, του ΣΥΝ και του ΚΚΕ συμμετείχε ενεργά στην προετοιμασία και το ίδιο το συλλαλητήριο της 19 Μάρτη, παρά τα εμπόδια που αντιμετώπισε. Το συλλαλητήριο έδειξε ότι το αντιπολεμικό κίνημα είναι ζωντανό, μαχητικό και χρειάζεται όλες μας τις δυνάμεις για να συνεχίσει να είναι η πιο αποτελεσματική αντίσταση στον Μπούς και τον Καραμανλή.

εφημερίδα Εργατική Αλληλεγγύη

ΔΙΕΘΝΗ

ΣΡΙΛΑΝΚΑ

Μετά το τσουνάμι η Παγκόσμια Τράπεζα

Η Τράπεζα Ασιατικής Ανάπτυξης, με την υποστήριξη της Παγκόσμιας Τράπεζας, πιέζει για την εφαρμογή ενός νέου "συστήματος ανεξάρτητων παραγωγών" για την παραγωγή τσαγιού στη Σρι Λάνκα. Ο πολιτικός ακτιβιστής Π. Μουθουλινγάμ εξήγησε σε μια πρόσφατη συνάντηση στο Λονδίνο γιατί το νέο σύστημα χτυπάει τους αγρότες στη Σρι Λάνκα.

Θέλω να ξεκινήσω εξηγώντας κάποια πράγματα για την ιστορία των φυτειών του τσαγιού. Η βιομηχανία των φυτειών εφαρμόστηκε σε όλο τον κόσμο από χώρες όπως η Βρετανία στην περίοδο της αποικιοκρατίας. Μεγάλες φυτείες τσαγιού δημιουργήθηκαν σε "γη του στέμματος" της Σρι Λάνκα που βρισκόταν στην ιδιοκτησία των Βρετανών. Υπήρχαν εταιρίες που είχαν ιδιοκτήτες από τη Βρετανία και άλλες με ιδιοκτήτες ντόπιους. Τις αποκαλούσαν αντίστοιχα εταιρίες "Στερλίνας" και εταιρίες "Ρουπίας". Παρόλο που η Σρι Λάνκα κέρδισε την ανεξαρτησία της το 1948, αυτές οι ιδιωτικές φυτείες συνέχισαν μέχρι τη δεκαετία του '70.

Η αγροτική μεταρρύθμιση ξεκίνησε το 1972 όταν κρατικοποιήθηκαν οι εταιρίες "Ρουπίας". Κάποια γη δόθηκε σε ντόπιους άκληρους ενώ εφαρμόστηκε ένας νόμος για να περιοριστεί η έκταση γης την οποία μπορούσε να κατέχει κάποιος.

Οι φυτείες "Στερλίνας" κρατικοποιήθηκαν το 1975. Η γη δεν δόθηκε στον κόσμο γιατί η κυβέρνηση ήθελε να κρατήσει τα μεγάλα κτήματα άθικτα. Στη δεκαετία του '80 ήταν καθαρό ότι τα μικρά κτήματα ήταν πιο κερδοφόρα από τα μεγάλα. Κατηγορούσαν το υψηλό εργατικό κόστος στα μεγάλα κτήματα γι' αυτό.

Από το 1992 οι περισσότερες φυτείες τσαγιού ιδιωτικοποιήθηκαν. Με προτροπή της Τράπεζας Ασιατικής Ανάπτυξης (ΤΑΑ) και της Παγκόσμιας Τράπεζας, περίπου 100 χιλιάδες εργάτες πήραν πρόωρη συνταξιοδότηση την περίοδο 1992-98. Οι γυναίκες εργάτριες ξαναπροσλήφθηκαν με το μισό μισθό από όσο έπαιρναν, και χωρίς καμιά από τις παλιές τους κατακτήσεις.

Τσάι

Πιο πρόσφατα η ΤΑΑ, πάλι με τη στήριξη της Παγκόσμιας Τράπεζας, άρχισε να υποστηρίζει ένα σύστημα ανεξάρτητων παραγωγών για την παραγωγή τσαγιού. Αυτό βασίζεται σε μικρούς παραγωγούς που μαζεύουν το τσάι για να εφοδιάζουν το εργοστάσιο τσαγιού.

Για να προωθηθεί αυτό το σύστημα η ΤΑΑ έχει δεσμεύσει εκατομμύρια ρουπίες. Υποστηρίζουν ότι υπάρχει ψυχολογικό κέρδος αν ο κόσμος έχει την εντύπωση ότι κατέχει τη γη στη οποία δουλεύει. Ομως θα υπάρχουν περιορισμοί στο τι μπορεί να κάνει κανείς στη γη. Για παράδειγμα δεν θα επιτρέπεται να καλλιεργείς άλλα προϊόντα.

Η ΑΤΑ λέει ότι, αντί να κερδίζουν 147 ρουπίες τη μέρα μεροκάματο όπως σήμερα, οι αγρότες θα μπορούν να παίρνουν 200 ρουπίες πουλώντας το τσάι στα εργοστάσια με το καινούργιο σύστημα.

Ομως αν κοιτάξουμε στην περιοχή Ταμίλ Νάντου στην Ινδία, όπου εφαρμόστηκε ένα αντίστοιχο σύστημα, η τιμή ξεκίνησε από 10 ρουπίες το κιλό τσάι και μετά έπεσε στις 3,5 ρουπίες. Η διοίκηση του εργοστασίου και τελικά οι μεγάλες εταιρίες τσαγιού στο Λονδίνο είναι που θα καθορίζουν την τιμή για το τσάι.

Τα εργοστάσια του τσαγιού δεν θα έχουν πλέον καμιά ευθύνη για τον κόσμο που παράγει το τσάι. Ακόμη και την περίοδο της αποικιοκρατίας, οι εργάτες στις φυτείες, ακόμη και οι συνταξιούχοι, είχαν δικαίωμα να παίρνουν το "τρίμα" -αυτό που περισσεύει στα εργοστάσια- για να φτιάχνουν τσάι. Αυτό πλέον δεν θα επιτρέπεται.

Η διοίκηση πλήρωνε αποζημίωση σε όσους τραυματίζονταν και βοηθούσε στα έξοδα των κηδειών για τους εργάτες. Δεν θα συμβαίνει πλέον κάτι τέτοιο. Απαγορευόταν η παιδική εργασία, ενώ τώρα θα είναι ζήτημα της κάθε οικογένειας αν θα βάζει και τα παιδιά να μαζεύουν τσάι.

Οι γυναίκες έπαιρναν μισθό κι αυτό τους έδινε κάποια ανεξαρτησία. Αυτό δεν θα συμβαίνει με το νέο σύστημα. Με το παλιό σύστημα, τα συνδικάτα που οργάνωναν χιλιάδες εργάτες των φυτειών ήταν ισχυρά. Οι μισθοί καθορίζονταν από συλλογική διαπραγμάτευση. Ομως τώρα όλα τα νόμιμα δικαιώματα που είχαν κερδηθεί θα καταστραφούν".

ΙΡΑΚ: Η αντίσταση κλιμακώνεται

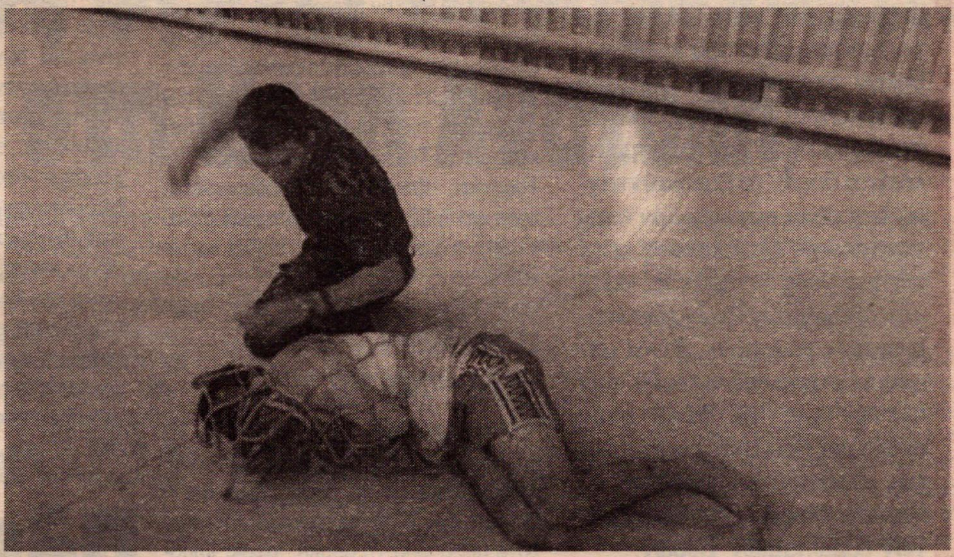

Ο ιρακινός υπουργός εσωτερικών προειδοποιεί τους Ιρακινούς να μην διαδηλώνουν ενάντια στο καθεστώς. Ο Φαλαχ Αλ-Ναγκιπ δήλωσε σε δημοσιογράφους ότι οι διαδηλώσεις είναι μια προσπάθεια για «αποσταθεροποίηση της κατάστασης» στο Ιράκ. Οι δηλώσεις του έγιναν μετά τον φόνο διαδηλωτή εργάτη από κυβερνητικούς φρουρούς. Οι φρουροί άνοιξαν πυρ ενάντια σε ειρηνική εργατική διαδήλωση σκοτώνοντας τουλάχιστον ένα εργάτη. Οι εργάτες, υπάλληλοι του υπουργείου τεχνολογίας, διαδήλωναν στην Βαγδάτη ζητώντας καλύτερους μισθούς.

Ο υπουργός υπερασπίστηκε τους φρουρούς δηλώνοντας ότι απλώς έκαναν την δουλειά τους. Η δήλωση του ήρθε λίγες μέρες μετά το κάλεσμα από ανώτερο σηίτη κληρικό για «διαδήλωση εκατομμυρίων για να απαιτηθεί χρονοδιάγραμμα για το τέλος της κατοχής».

Ο σεΐχης Νάσερ Αλ-Σαέτι, οπαδός του ριζοσπάστη σηίτη ηγέτη Μοκτάτα Αλ-Σατρ, κάλεσε «όλες τις πολιτικές δυνάμεις να συμμετέχουν σ' αυτή την διαδήλωση» στο κήρυγμα που έκανε στο Μεγάλο Τζαμί στην πόλη Κούφα.

Οι αμερικανοί απαγόρεψαν την πρόσβαση στο αυτοκίνητο που μετέφερε την Σκρένα.

Οι αμερικανικές δυνάμεις κατοχής στο Ιράκ αρνήθηκαν να επιτρέψουν στην ιταλική αστυνομία να εξετάσει το αυτοκίνητο που μετέφερε την ιταλίδα δημοσιογράφο Τζουλιάνα Σκρένα στο αεροδρόμιο της Βαγδάτης μετά την απελευθέρωση της.

Η Τζουλιάνα Σκρένα, δημοσιογράφος της αριστερής εφημερίδας «Il Manifesto», ήταν όμηρος στο Ιράκ και απελευθερώθηκε στις 4 του Μάρτη. Όμως αμερικανικά στρατεύματα άνοιξαν πυρ ενάντια στο αυτοκίνητο της σκοτώνοντας τον ιταλό πράκτορα Νικόλα Καλλιπάρι που βρισκόταν μαζί της.

Το αυτοκίνητο, ένα Τογιότα Κορόλα, βρίσκεται στο αεροδρόμιο της Βαγδάτης κάτω από τον έλεγχο των αμερικανικών δυνάμεων και σύμφωνα με την ιταλική εφημερίδα «Corriere della Sera» η ιταλική αστυνομία θέλει να το εξετάσει για να καθορίσει πώς σκοτώθηκε ο Καλλιπάρι αλλά οι αμερικανικές αρχές τους διέταξαν να ακυρώσουν το ταξίδι τους.

Ο φόνος του Καλλιπάρι από τους αμερικανούς στρατιώτες κατά την απελευθέρωση της Σκρένα έχει εξοργίσει τους Ιταλούς και τροφοδότησε το αντιπολεμικό αίσθημα στην χώρα.

ΒΡΕΤΑΝΙΑ: Αντιπολεμικ;ό ψηφοδέλτιο στις εκλογές του Μάη

Στις 5 Μάη, γίνονται γενικές εκλογές στη Βρετανία, όπως ανακοίνωσε επίσημα ο Μπλερ. Τα τρία μεγάλα κόμματα πηγαίνουν στις εκλογές με τη συμφωνία να αφήσουν τον πόλεμο στο Ιράκ απ' έξω. Ομως η φωνή του αντιπολεμικού κινήματος θα υπάρχει στις εκλογές και μάλιστα με φιλοδοξία να εκλέξει βουλευτές.

Το RESPECT που κατεβαίνει σε 34 περιοχές ξεκινάει την προεκλογική καμπάνια φιλοδοξώντας να εκφράσει τον κόσμο των τεράστιων διαδηλώσεων που κατά πλειοψηφία ζητάει να επιστρέψει ο βρετανικός στρατός από το Ιράκ.

Οι εκλογές στη Βρετανία γίνονται με το πλειοψηφικό σύστημα που σημαίνει ότι για να κερδίσει ένα ψηφοδέλτιο μία έδρα πρέπει να έρθει πρώτο κόμμα στη συγκεκριμένη περιοχή. Ακόμη όμως και μία έδρα να καταφέρει να κερδίσει το RESPECT θα είναι ένα τεράστιο πλήγμα για τον Μπλερ. Θα είναι η πρώτη φορά μετά από πολλές δεκαετίες που ένα κόμμα στα αριστερά των Εργατικών θα εκπροσωπηθεί στη Βουλή.

Πιο κάτω δημοσιεύουμε αποσπάσματα απο την πρώτη προεκλογική δήλωση του βουλευτή Τζορτζ Γκάλογουεϊ που είναι υποψήφιος με το RESPECT, και τη δήλωση της Ρόουζ Τζεντλ, μητέρας φαντάρου που σκοτώθηκε στο Ιράκ, που κατεβαίνει υποψήφια στη Σκοτία, απέναντι στον υπουργό Ενόπλων Δυνάμεων του Μπλερ, Ανταμ Ινγκραμ.

Θυμάστε πώς νιώσατε όταν ο Τόνι Μπλερ μας πήγε στον πόλεμο του Ιράκ, αδιαφορώντας για την πλειοψηφία του πληθυσμού και για τα δύο εκατομμύρια Βρετανούς που διαδήλωσαν ενάντια στον πόλεμο;

Θυμάστε όταν τα πιστά σκυλάκια οι βουλευτές του Εργατικού Κόματος θέλησαν να πετάξουν τους φοιτητές της εργατικής τάξης έξω από τα Πανεπιστήμια βάζοντας κι άλλα δίδακτρα;

Θυμάστε όταν οι υπουργοί της κυβέρνησης έλεγαν ότι οι πυροσβέστες που πάλευαν για αξιοπρεπή μισθό ήταν "φασίστες" και "εγκληματικά ανεύθυνοι";

Τον επόμενο μήνα πρέπει να τα θυμηθείτε όλα αυτά και ακόμη περισσότερα, γιατί κανένα από τα μεγάλα κόμματα δεν θα σας τα θυμίσει.

Ελπίζουν ότι θα πάνε στις εκλογές με βάση την κοινή τους αρχή: "Μην αναφέρετε τον πόλεμο" και προσπαθώντας να έχουν όσο το δυνατόν μικρότερη συμμετοχή ψηφοφόρων.

Το RESPECT είναι αποφασισμένο να σβήσει το χαμόγελο του Μπλερ εν όψει των εκλογών που αντίθετα με ό,τι λένε τα άλλα κόμματα, είναι εκλογές ιστορικής σημασίας.

Σε όποιο σημείο οι 34 υποψήφιοί μας αντιμετωπίζουν τις μαριονέτες των Νέων Εργατικών έχουμε πραγματική ευκαιρία να κάνουμε άλμα, ιδιαίτερα στο Ανατολικό Λονδίνο όπου βγήκαμε πρώτοι στις Ευρωεκλογές του Ιούνη.

Ξέρουμε από φίλους μας μέσα στο εργατικό κίνημα, ότι οι Νέοι Εργατικοί θα προτιμούσαν να χάσουν 30 έδρες προς τους Συντηρητικούς παρά έστω και μία έδρα προς το RESPECT.

Γιατί εμείς αντιπροσωπεύουμε τις αξίες ολόκληρων γενεών υποστηρικτών του Εργατικού Κόμματος. Είναι οι αξίες της Ειρήνης, της Αλληλεγγύης, των Δημοσίων Αγαθών και του Σεβασμού για όλες τις κοινότητες, τις οποίες ο Μπλερ τις έχει αδίστακτα ρίξει μέσα στη λάσπη.

Το RESPECT παρότι δεν είναι ούτε ενός έτους, είναι το μόνο κόμμα σ' αυτές τις εκλογές που θα βάλει αυτές τις αξίες ξανά στην καρδιά της βρετανικής πολιτικής.

Για πρώτη φορά τις τελευταίες δυο γενιές υπάρχει ευκαιρία για ένα κόμμα που εκφράζει τις ελπίδες των εργαζόμενων που προδόθηκαν από τους ηγέτες του Εργατικού Κόμματος, να κερδίσει κοινοβουλευτικές έδρες στην Αγγλία.

Κάνουμε μια τολμηρή και εμπνευσμένη καμπάνια. Θα είναι όμορφα, αλλά θα είναι και μια σοβαρή δουλειά, μια μάχη για να διασφαλίσουμε ότι η φωνή της πλειοψηφίας που δεν εκπροσωπείται θα βρει το δρόμο για να γυρίσει στην πολιτική της χώρας και στη Βουλή, στις 5 Μάη.

Τζόρτζ Γκάλογουεϊ

""Χάρτα" λιτότητας, πολέμου και ρ

ΟΧΙ στο Ευρωσύνταγμα, Δημοψήφ

Στις 29 Οκτώβρη 2004 οι αρχηγοί κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης υπέγραψαν στη Ρώμη την «Ευρωπαϊκή Συνταγματική Συνθήκη». Το Ευρωσύνταγμα χρειάζεται τώρα να επικυρωθεί είτε από τα κοινοβούλια είτε με δημοψηφίσματα από όλες τις χώρες μέλη της ΕΕ προτού γίνει πραγματικότητα την 1η Νοεμβρίου 2006.

Το δημοψήφισμα που θα γίνει στην Γαλλία (δες διπλανό άρθρο) στις 22 Μαΐου, αποτελεί ένα κρίσιμο τεστ για ολόκληρη την άρχουσα τάξη της Ευρώπης κι αυτό γιατί ένα ενδεχόμενο «όχι» θα βάλει σε βαθιά θεσμική κρίση την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Στην Κύπρο η κυβέρνηση αποφάσισε να επικυρώσει το Ευρωσύνταγμα μέσω του κοινοβουλίου αντί με δημοψήφισμα. Προγραμματίζει μάλιστα η επικύρωσή του να συμπέσει «πανηγυρικά» με την ημέρα της Ευρώπης στις 9 Μαΐου.

Οι ηγέτες της Ευρώπης προσπαθούν να παρουσιάσουν το Ευρωσύνταγμα σα γιορτή της δημοκρατίας, κάτι ανάλογο με τα Συντάγματα που καθιερώθηκαν στο παρελθόν με την αμερικάνικη ή την γαλλική επανάσταση. Στην πραγματικότητα όμως, το Ευρωσύνταγμα δεν είναι ούτε προϊόν επαναστατικής διαδικασίας ούτε αίτημα ενός κινήματος, ούτε καν αίτημα των ίδιων των «ευρωπαίων πολιτών». Είναι μία ακόμα συμφωνία μεταξύ των ηγετών της ΕΕ. Είναι στην ουσία μια πολιτική, οικονομική και στρατιωτική σύμβαση ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις των ευρωπαϊκών χωρών.

Είναι μια συμφωνία για κοινές επιθέσεις στους εργαζόμενους, για κοινές περικοπές στο κοινωνικό κράτος, στην Υγεία, την Παιδεία, την ασφάλιση. Είναι μια συμφωνία για κοινές ρατσιστικές επιθέσεις και για επιθέσεις στα δικαιώματα όπως επίσης και για κοινές πολεμικές επιχειρήσεις που ανοίγει το δρόμο για στρατιωτικοποίηση της ΕΕ.

Το «Ναι» στο Ευρωσύνταγμα οι ηγέτες της ΕΕ θα το παρουσιάσουν ως «Ναι» στις νεοφιλελεύθερες ατζέντες που έχουν για να χτυπήσουν τις κατακτήσεις και το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης. Με το «Ναι» θα είναι πιο εύκολο για τον Κεραυνό, τον Ταλιαδώρο και το ΚΕΒΕ να κλιμακώσουν τις επιθέσεις τους με το δικαιολογητικό ότι, όλα αυτά αποτελούν «μονόδρομο» επικαλούμενοι το Ευρωσύνταγμα το οποίο «ψηφίσαμε»!

Το Ευρωσύνταγμα υπερέχει των εθνικών Συνταγμάτων γι' αυτό και η επικύρωσή του σημαίνει ότι, η κυβέρνηση δεσμεύει πολιτικά το λαό δηλώνοντας στο όνομά μας ότι αποδέχεται και συμφωνεί με τον υπάρχοντα τρόπο οργάνωσης και διακυβέρνησης της Ευρώπης.

Κυπριακό

Το κύριο επιχείρημα όλων των κομμάτων είναι ότι το Ευρωσύνταγμα σαν προστάτης υποτίθεται αρχών, θεσμών και αξιών μπορεί ν' αποτελέσει εγγύηση για μια δίκαιη και ειρηνική επίλυση του κυπριακού ανάμεσα σε Ε/κ και Τ/κ.

Σήμερα είναι φανερό σε πολύ περισσότερο κόσμο κατά πόσο η ΕΕ προστατεύει αρχές, θεσμούς και αξίες. Αυτό φάνηκε με τα διπλωματικά παιχνίδια της ΕΕ την περίοδο των δημοψηφισμάτων για το σχέδιο Ανάν, με το ζήτημα της ημερομηνίας ένταξης της Τουρκίας στην ΕΕ και τώρα με την υπογραφή του Πρωτοκόλλου για επέκταση της Τελωνειακής Ένωσης Ε.Ε.-Τουρκίας. Εκείνο που αποδεικνύεται είναι ότι η ΕΕ, σαν ένα ιμπεριαλιστικό κλαμπ, αναβαθμίζει, συντονίζει και οξύνει τους ανταγωνισμούς ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις Ελλάδας, Τουρκίας και Κύπρου.

Δημοψήφισμα

Η κυβέρνηση Τάσσου αρνήθηκε να προσφύγει σε δημοψήφισμα για το Ευρωσύνταγμα με τη δικαιολογία ότι η ένταξη της Κύπρου στην ΕΕ πέρασε τότε μέσα από τη βουλή, χωρίς δημοψήφισμα, άρα και τώρα δεν χρειάζεται δημοψήφισμα!

Στην πραγματικότητα όμως κυβέρνηση και κόμματα εκείνο που φοβήθηκαν είναι μήπως με ένα δημοψήφισμα καταγραφότανε ένα μεγάλο ποσοστό ενάντια στο Ευρωσύνταγμα, σαν έκφραση της δυσαρέσκειας και του θυμού που υπάρχει μέσα στην κοινωνία — δυναμικές κινητοποιήσεις των τελευταίων μηνών — ενάντια στην κυβερνητική πολιτική και γενικότερα στην περιβόητη ένταξη στην ΕΕ.

Σύμφωνα με το «Ευρωβαρόμετρο», την εξαμηνιαία έρευνα της ΕΕ, οι μισοί Κύπριοι πιστεύουν ότι δεν ωφέλησε η ένταξή μας στην Ε.Ε., θεωρώντας ότι διαδραμάτισε και αρνητικό ρόλο σε άνοδο τιμών, φόρους και ανεργία ενώ το 68% εκτιμά ότι στο άμεσο μέλλον η οικονομική κατάσταση θα γίνει κόλαση! («Φιλελεύθερος» 4/3/05)

Αριστερά

Οι ευρωβουλευτές του ΑΚΕΛ καταψήφισαν το Ευρωσύνταγμα στην ευρωβουλή μαζί με την Ευρωπαϊκή Αριστερά. Σύντομα και το ίδιο το κόμμα πρόκειται να τοποθετηθεί επίσημα.

Φαίνεται όμως ότι το ΑΚΕΛ ψάχνει για μια φόρμουλα με την οποία να εκφράζει μεν την αντίθεση του στο Ευρωσύνταγμα με μια αριστερή ρητορική αλλά κρατώντας μια στάση ώστε να περάσει εύκολα από τη Βουλή για «εθνικούς λόγους».

Κι αυτό γιατί η ηγεσία του ΑΚΕΛ στήριξε μέχρι σήμερα όλες τις επιλογές του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού. Προβάλλοντας το «εθνικό συμφέρον» στήριξε την επιλογή της ένταξης στην ΕΕ, το Πρόγραμμα Σύγκλισης για ένταξη στην ευρωζώνη ενώ η υπογραφή του Ευρωσυντάγματος εγκρίθηκε ομόφωνα από το υπουργικό συμβούλιο, στο οποίο συμμετέχουν οι υπουργοί του ΑΚΕΛ.

Όμως η αριστερά δεν μπορεί να συντάσσεται με την άρχουσα τάξη ούτε με τους εθνικιστές που τάσσονται υπέρ του Ευρωσυντάγματος για την προώθηση των δικών τους «εθνικών» συμφερόντων σε βάρος τόσο των Ε/κ, όσο και των Τ/κ και τούρκων εργατών.

Η απάντηση της αριστεράς για το Ευρωσύνταγμα πρέπει να είναι ένα ξεκάθαρο «Όχι», μέσα από μια εκστρατεία για δημοψήφισμα που να ξεσκεπάζει αυτή τη Συνθήκη.

Ο τρόπος για να γίνει πράξη το σύνθημα «Μια άλλη Ευρώπη είναι εφικτή» είναι να δυναμώσουμε τη δικιά μας αντίσταση ενάντια στα σχέδια της κυβέρνησης και των εργοδοτών για επέκταση του ορίου αφυπηρέτησης, για χτύπημα στους μισθούς, στις συντάξεις, στα επιδόματα ανεργίας, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και τα «ελεγχόμενα» κλεισίματα κρατικών και ημικρατικών οργανισμών και στις απολύσεις. Η έμπνευσή μας είναι οι μαζικές κινητοποιήσεις των εκατομμυρίων ευρωπαίων εργαζομένων και νεολαίων ενάντια στους ευρωκαπιταλιστές.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

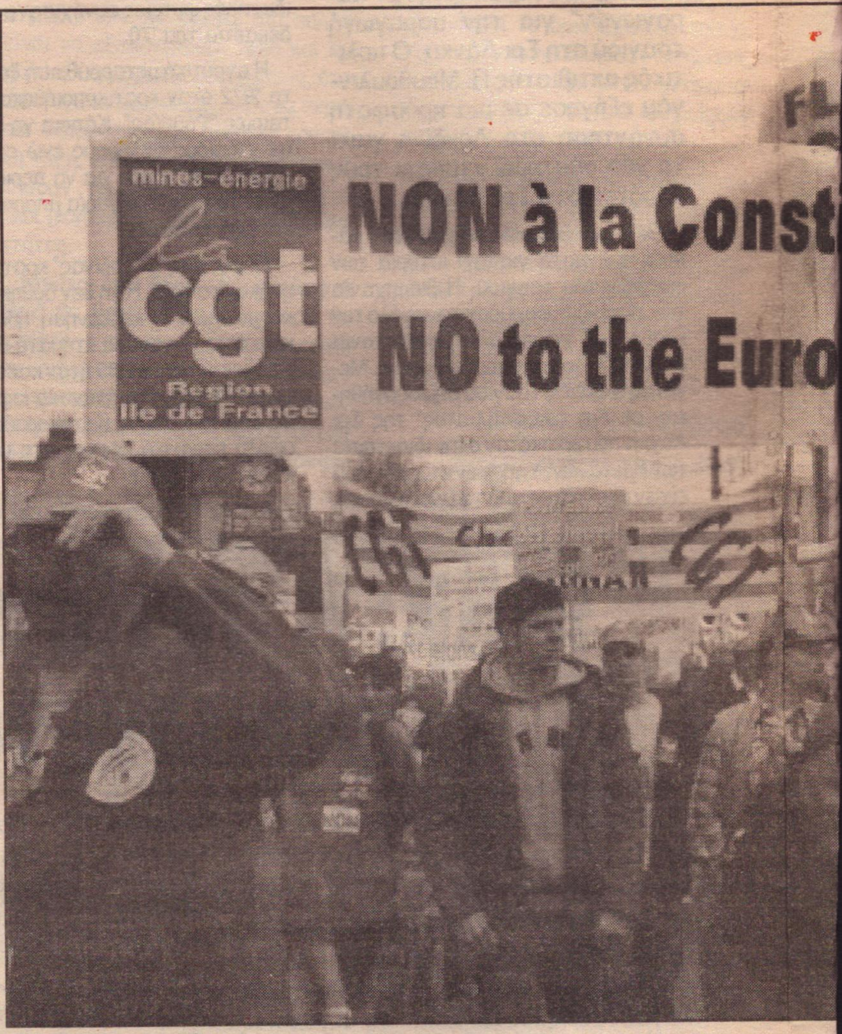

Πλειοψηφικό ρεύμα υπέρ το

Η λέξη «αντισυνταγματικά» «Anticonstitutionnellement» είναι η μεγαλύτερη λέξη στο γαλλικό λεξικό. Και αντίστοιχα η προεκλογική καμπάνια για το δημοψήφισμα υπέρ ή κατά του Ευρωσυντάγματος αναμένεται να είναι μακριά για τον γάλλο πρόεδρο Ζακ Σιράκ, τον ηγέτη του Σοσιαλιστικού Κόμματος, Φρανσουά Ολάντ και την ηγεσία της συνδικαλιστικής συνομοσπονδίας CGT. Οι τρεις τελευταίες δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι το "Όχι" στο Ευρωσύνταγμα προηγείται για τα καλά.

Το προτεινόμενο Ευρωσύνταγμα δεν είναι παρά η νομοθέτηση των νεοφιλελεύθερων πολιτικών της ευρωπαϊκής αστικής τάξης. Συντάχθηκε από κάποιους βουλευτές και γραφειοκράτες της ΕΕ που επιλέχθηκαν με ακαθόριστο τρόπο. Τα δύο τρίτα του Ευρωσυντάγματος δεν έχουν τεθεί σε ανοιχτή αντιπαράθεση ούτε από τους ίδιους τους τούς συγγραφείς. Δεν είναι σύνταγμα που ορίζει τους κανόνες της δημοκρατικής ζωής, αλλά αναγορεύει τον νεοφιλελευθερισμό, τον ανταγωνισμό και την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών σε θεμέλια της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αυτό φυσικά είναι μια κωδικοποίηση της υπάρχουσας οικονομικής πολιτικής.

Όμως το Ευρωσύνταγμα προχωράει ακόμη περισσότερο. Για παράδειγμα οι δημόσιες υπηρεσίες εξαφανίζονται για να αντικατασταθούν από υπηρεσίες «γενικού ενδιαφέροντος» (ό,τι πληρώνεις παίρνεις). Το δικαίωμα στην εργασία, που ήδη είναι αμφισβητούμενο, αντικαθίσταται από το δικαίωμα να ψάξεις για εργασία. Ενώ το Ευρωσύνταγμα απαιτεί από τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις να αυξήσουν τις δαπάνες για εξοπλισμούς. Το πρόβλημα για τις άρχουσες τάξεις της Ευρώπης είναι για να δώσουν μια ελάχιστη νομιμοποίηση στο Ευρωσύνταγμα, στα μάτια των λαών της Ευρώπης, αποφάσισαν να οργανώσουν δημοψηφίσματα και στη Γαλλία είναι πολύ πιθανόν να το χάσουν.

Για την πλειοψηφία των εργατών, το να πετύχουν πολιτική ήττα στο Σιράκ είναι από μόνο του αρκετό να ψηφίσουν "Όχι", αλλά εκατομμύρια συνειδητοποιούν επίσης ότι το Σύνταγμα θα δώσει το νομοθετικό πλαίσιο για περισσότερη επίθεση στις κοινωνικές κατακτήσεις («Όχι, πρέπει να πληρώσεις για την περίθαλψη. Το λέει το Σύνταγμα»).

Αν επικρατήσει το "Όχι" στη Γαλλία, θα σημάνει το τέλος της κυβέρνησης. Ο Σιράκ, μόλις τρία χρόνια μετά τη νίκη του στο δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών ενάντια στον Λεπέν θα βρεθεί κάτω από πίεση να παραιτηθεί. Και αυτό θα βαθύνει την κρίση στο Σοσιαλιστικό Κόμμα. Η ηγεσία Ολάντ, ακολουθώντας τα βήματα του Ζοσπέν, έχει σταματήσει να αντιστέκεται στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Στην καλύτερη περίπτωση προτείνει μερικές ρυθμίσεις για να αντισταθμιστούν οι χειρότερες επιπτώσεις, αλλά στην πραγματικότητα χρυσώνει το χάπι. Όμως, η αριστερή πτέρυγα του Σοσιαλιστικού Κόμματος υποστηρίζει το "Όχι" στο δημοψήφισμα και πήρε 43% σε μια εσωτερική ψηφοφορία του κόμματος (περισσότερα από 40 χιλιάδες μέλη του Σοσιαλιστικού Κόμματος ψήφισαν εναντίον της ηγεσίας τους).

Συνδικάτο

Το μεγαλύτερο σοκ ήταν η απόφαση του Γενικού Συμβουλίου της CGT να στηρίξει το "Όχι". Η ηγεσία ήθελε το συνδικάτο να κρατήσει στάση αποχής, σαν συνέχεια της εμμονής της να γίνει ο βασικός κοινωνικός εταίρος των αφεντικών και της κυβέρνησης, και να συνεχίσει την επαναπροσέγγισή της με την ηγεσία του Σοσιαλιστικού Κόμματος. Όμως οι κόντρες για το ασφαλιστικό το 2003, για την ιδιωτικοποίηση της εταιρίας ηλεκτρισμού, οι επιθέσεις στη δημόσια υγεία, όλες μαζί έχουν οδηγήσει σε μια πρωτοφανή ανταρσία ενάντια στην ηγεσία της CGT. Ποτέ στο παρελθόν η ηγεσία της CGT δεν υπέστη ήττα σε εσωτερική αντιπαράθεση. Ο γενικός γραμματέας της CGT, Τιμπό, επιτέθηκε αμέσως στην απόφαση απο-

ρατσισμού

άφισμα Τώρα

ου Όχι στη Γαλλία

καλώντας την αντιδημοκρατική, όμως στην πραγματικότητα εκατοντάδες συνδικάτα είχαν πάρει μέρος ίσως στην πιο δημοκρατική διαδικασία που έγινε ποτέ στην CGT.

Στο Σοσιαλιστικό Κόμμα οι δύο βασικοί ηγέτες της Αριστεράς, ο πρώην γενικός γραμματέας Εμμανουελί και ο αριστερός σοσιαλιστής (πρώην τροτσκιστής) Μελενσόν απειλήθηκαν με πειθαρχικά μέτρα αλλά η ηγεσία δεν τολμάει να προχωρήσει περισσότερο.

Τελικά, το Κομμουνιστικό Κόμμα και η Επαναστατική Κομμουνιστική Λίγκα (LCR) μαζί με τη ριζοσπαστική αντινεοφιλελεύθερη αριστερά όπως το ATTAC, κάνουν μια ζωντανή καμπάνια για ένα μαζικό αριστερό Όχι στο Ευρωσύνταγμα.

Οι πρόσφατες απεργίες και διαδηλώσεις, και η διαδήλωση στις Βρυξέλες στις 19 Μάρτη έχουν ενισχύσει το κίνημα, ενώ η συζήτηση γύρω από το "Οχι" έχει πολιτικοποιήσει τα απεργιακά κινήματα.

Εκατοντάδες επιτροπές για το "Όχι" έχουν χτιστεί σε όλη τη χώρα. Τα ΜΜΕ πανικοβάλουν και σε κάθε εργατικό χώρο θα βρεις κόσμο να συζητάει για την ΕΕ. Η άκρα δεξιά μιλάει κι αυτή ενάντια στο Ευρωσύνταγμα αλλά σε εθνικιστική βάση, όμως έχουν περιθωριοποιηθεί από τις απεργίες και τις διαδηλώσεις. Η διαφοροποίηση στην αριστερά έχει οδηγήσει την ηγεσία του Σοσιαλιστικού Κόμματος ακόμη πιο κοντά στο κόμμα της δεξιάς και την ίδια στιγμή έχει τραβήξει κομμάτι της Σοσιαλδημοκρατίας προς περισσότερο ριζοσπαστικές αριστερές θέσεις. Ο ηγέτης του Σοσιαλιστικού Κόμματος, Ολάντ, πρόσφατα, εμφανίστηκε μαζί με τον Σαρκοζί, πρώην Υπουργό Εσωτερικών και σήμερα βασικό διεκδικητή της προεδρίας από τη Δεξιά, στο πρωτοσέλιδο της δεξιάς εφημερίδας Παρί Ματς.

Αν το "Όχι" επικρατήσει, ίσως είναι και το τέλος της κυβέρνησης, αυτό θα έδινε αυτοπεποίθηση σε εκατομμύρια εργάτες και θα υπογράμμιζε την ανάγκη για αριστερή εναλλακτική λύση απέναντι στο Σοσιαλιστικό Κόμμα. Ακόμη και η οργάνωση Lutte Ouvriere, που είχε κάνει αποχή για το Μάαστριχτ, τώρα υποστηρίζει το "Όχι".

Οι επαναστάτες πρέπει να τροφοδοτήσουν αυτή την πολιτική κρίση. Είναι εκπληκτικό ότι ένα παράξενο κείμενο που καθορίζει τις λειτουργίες του Ευρωπαϊκού καπιταλισμού μπορεί να αποτελεί το άνοιγμα που περίμενε η αντικαπιταλιστική αριστερά.

Νικ Μπάρετ,
Επαναστατική Κομμουνιστική Λίγκα (LCR), Γαλλία

Τρίτη Συνδιάσκεψη Καϊρου – ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο

Ποιός φέρνει τη δημοκρατία στη Μέση Ανατολή;

Στις 25-27 Μαρτίου έγινε η 3η Συνδιάσκεψη του Καϊρου που οργάνωσε η *«Διεθνής Καμπάνια ενάντια στην Αμερικάνικη και Σιωνιστική Κατοχή»*. Η φετινή συνδιάσκεψη έδειξε ότι το «Κάιρο» έχει γίνει πια «θεσμός» για το κίνημα, όχι μόνο στην Αίγυπτο και τη Μέση Ανατολή αλλά και για ολόκληρο τον κόσμο.

Στη συνδιάσκεψη πήραν μέρος ακτιβιστές από το παγκόσμιο αντικαπιταλισιτκό και αντιπολεμικό κίνημα, οργανώσεις και συνδικάτα από την Αίγυπτο και τον αραβικό κόσμο, την Ευρώπη, τον Καναδά, την Αυστραλία, την Ασία, τη Β. Αφρική και Μ. Ανατολή. Από τη Βρετανία είχε έρθει αποστολή 70 ακτιβιστών, ανάμεσά τους ο βουλευτής του *RESPECT* Τζορτζ Γκάλογουεϊ. Από την Κύπρο συμμετείχε με αντιπροσωπεία η *Εργατική Δημοκρατία* κι από την Ελλάδα η *Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο* και η *Πρωτοβουλία Γένοβα*. Ο κύριος όγκος, όμως, της συμμετοχής προερχόταν από την ίδια την Αίγυπτο.

Η Συνδιάσκεψη έγινε με φόντο την κατοχή του Ιράκ, τις συνεχιζόμενες προσπάθειες των ιμπεριαλιστών να υλοποιήσουν τα σχέδια τους στην 'Ευρύτερη Μ. Ανατολή' και τις ραγδαίες πολιτικές εξελίξεις που διαδραματίζονται στην Αίγυπτο σήμερα.

Πήραν μέρος πάνω από 1.500 άτομα, Νασερικοί, Αδελφοί Μουσουλμάνοι, Σοσιαλιστές και φοιτητές, που συγκεντρώθηκαν για 3 μέρες στο κτήριο του αιγυπτιακού Συνδικάτου Δημοσιογράφων, για να συζητήσουν την αντίσταση στην Παλαιστίνη και το Ιράκ, ενάντια στην Παγκοσμιοποίηση, τον Ιμπεριαλισμό και τον Σιωνισμό. Ιδιαίτερα εντυπωσιακή ήτανε η συμμετοχή των γυναικών σε όλες τις συζητήσεις που έβγαιναν στο βήμα για να μιλήσουν, πολλές με τη μαντίλα και το τσαντόρ.

Ιράκ

Πολλές συζητήσεις έγιναν γύρω από το Ιράκ και την κατοχή. Μίλησε ο γιατρός Ισλάμ Σαλάμ που βρισκότανε μέσα στη Φαλούτζα όταν έγινε η επίθεση πριν μερικούς μήνες και περιέγραψε τη κτηνωδία των κατοχικών δυνάμεων απέναντι στον άμαχο πληθυσμό, γυναίκες και παιδιά.

Σε άλλη συζήτηση μίλησε ο ιρακινός εκπρόσωπος του ηγέτη των ανταρτών της ομάδας του Αλ Σατρ, που ζει εξόριστος στο Λίβανο, ο οποίος περιέγραψε την κατάσταση στο Ιράκ όπου η ανεργία μαστίζει τη χώρα, ενώ ηλεκτρισμός και ιατρικές υπηρεσίες αποτελούν ένα όνειρο για τα εκατομμύρια ιρακινούς σήμερα. Τόνισε την ανάγκη να τερματιστεί η κατοχή με οποιαδήποτε μορφή ακόμα κι αν γίνει «ειρηνική» κατοχή. Μίλησε επίσης για το πώς το αντιπολεμικό κίνημα έχει αλλάξει την εικόνα των δυτικών στα μάτια των ιρακινών.

Μίλησε επίσης ο Σουνίτης γραμματέας του Εθνικού Μετώπου Διανοουμένων του Ιράκ αναφέροντας πόσο ψεύτικη είναι η εικόνα που δίνεται στη Δύση για δήθεν εμφύλιο ανάμεσα σε Σιίτες και Σουνίτες μουσουλμάνους. Καταδίκασε τις απαγωγές δημοσιογράφων που δίνουν μια λανθασμένη εικόνα για την αντίσταση.

Φούντωμα των αγώνων

Η Συνδιάσκεψη έγινε με σκηνικό 3 γεγονότα. Την κατάληψη του εργοστασίου ΟΡΑ ΜΙΣΡ που κατασκευάζει αμιαντοσωλήνες, όπου έχασαν τη ζωή τους 4 εργάτες από την ασθένεια του αμίαντου. Την αγροτική εξέγερση στο χωριό ΣΑΡΑΝΤΟ ενάντια στους μεγαλογεωκτήμονες που προσπαθούν να πάρουν πίσω τη γη που εθνικοποίησε ο Νάσερ το 1952 και τρίτο η αντικυβερνητική διαδήλωση στην Πλατεία Ταχρίρ του Καϊρου.

Πρόκειται για 3 γεγονότα που χαρακτηρίζουν την αλληλοσύνδεση των πολιτικών και οικονομικών αγώνων στην Αίγυπτο σήμερα.

Η Αίγυπτος βρίσκεται στη καρδιά του αραβικού κόσμου όπου για 25 χρόνια βρίσκεται στην εξουσία ο Μουμπάρακ. Το καθεστώς διώκει άγρια όσους τολμούν να εναντιωθούν στην κυβέρνηση και στις σχέσεις της κυβέρνησης με «φιλικές χώρες» δηλαδή τις ΗΠΑ και Ισραήλ.

Σε αντίθεση με την «εκστρατεία» του Μπους για εκδημοκρατικοποίηση στον Αραβικό κόσμο, το κίνημα της αντιπολίτευσης στην Αίγυπτο ολοένα απλώνεται ζητώντας την παραίτηση του Μουμπάρακ.

Φτάνοντας κανείς στο Κάιρο βρίσκεται αντιμέτωπος με τις μεγάλες ταξικές αντιθέσεις, τη χλιδή και την απόλυτη φτώχεια. Τους ουρανοξύστες και τα πολυτελή ξενοδοχεία και τα εκατομμύρια φτωχούς που ζούνε στις παραγκουπόλεις στην περιφέρεια του Καϊρου. Η πολιτική του Μουμπάρακ, των ιδιωτικοποιήσεων και της ελεύθερης αγοράς, έχει επιδεινώσει ακόμα περισσότερο την κατάσταση των εργαζομένων και των φτωχών αγροτών σε μια χώρα των 72 εκατομμυρίων.

Ήταν πραγματικά εντυπωσιακό ν' ακούς από ένα φελάχο, εκπρόσωπο των εξεγερμένων φτωχών αγροτών στο χωριό ΣΑΡΑΝΤΟ, ν' αναλύει πώς η παγκοσμιοποίηση έχει καταστρέψει τη ζωή τους, πως το φημισμένο αιγυπτιακό βαμβάκι πάει να εκλείψει αφού το «τρομερό πρόσωπο της τεχνολογίας», όπως είπε, τους υποχρεώνει να καλλιεργούν δημητριακά και βαμβάκι όχι με τους σπόρους που φύτευαν για χιλιάδες χρόνια αλλά με Γενετικά Μεταλλαγμένους σπόρους μιας σοδειάς.

Στη διάσκεψη μίλησαν επίσης και αντιπρόσωποι των εργατών καταληψιών του εργοστασίου αμιαντοσωλήνων οι οποίοι ζήτησαν συμπαράσταση από τις ξένες οργανώσεις και τα συνδικάτα. Ενδεικτικό του ανεβάσματος αυτού του κινήματος είναι και το γεγονός ότι η αστυνομία μέχρι στιγμής δεν τόλμησε να σπάσει την κατάληψη.

Την τελευταία μέρα της Συνδιάσκεψης μόλις μαθεύτηκε η σύλληψη 48 διαδηλωτών στην κεντρική πλατεία Ταχρίρ, 400 περίπου σύνεδροι βγήκαν έξω από το κτήριο της συνδιάσκεψης σε συμπαράσταση για τους συλληφθέντες φωνάζοντας «ΚΑΤΩ ΟΙ ΜΠΟΥΣ, ΜΠΛΕΡ ΚΑΙ ΜΟΥΜΠΑΡΑΚ» μπροστά σε χιλιάδες αστυνομικούς με κλούβες που περικύκλωσαν το κτήριο.

Τέλος, ο ριζοσπαστισμός της Συνδιάσκεψης εκφράστηκε ανοιχτά και στο σχέδιο της διακήρυξης που εκδόθηκε την τελευταία ημέρα.

«Σε αυτό το πλαίσιο εμείς που συμμετείχαμε στο συνέδριο διακηρύσσουμε:

1.Την χωρίς όρους αλληλεγγύη και υποστήριξή μας στην αντίσταση στο Ιρακ, την Παλαιστίνη και τον Λίβανο.

2.Την απόρριψη, χωρίς συμβιβασμούς όλων των Αμερικανικών και των Σιωνιστικών σχεδίων για την περιοχή.

3.Την απόφασή μας να παλέψουμε ενάντια στις προσπάθειες των ΗΠΑ και των σιωνιστών αποικιοκρατών να αποδυναμώσουνε την αντίσταση καλλιεργώντας διαμάχες και εμφυλίους πολέμους στο Ιράκ και τον Λίβανο.»

Φ.Β.

ΑΗΚ

Το σκάνδαλο του ταμείου συντάξεων

Τα τελευταία χρόνια κυκλοφορούσε η φήμη στην ΑΗΚ, ότι τα λεφτά από το ταμείο συντάξεων χάθηκαν στην μαύρη τρύπα του χρηματιστηρίου. Τότε οι ανησυχίες των απλών εργαζομένων καθησυχάστηκαν και δείχνοντας εμπιστοσύνη στην Διεύθυνση, πίστεψαν τις διαψεύσεις και το θέμα έκλεισε για λίγο καιρό. Τώρα ξέσπασε το σκάνδαλο με την Suphire και το έλλειμμα των 9.5 εκατ. και όλα ανατράπηκαν, αυξάνοντας τα αισθήματα απογοήτευσης και ανασφάλειας.

Οι απλοί εργαζόμενοι στην ΑΗΚ, οι εργάτες, οι γραφείς, οι τεχνικοί, και μηχανικοί που δουλεύουν μια ζωή τραβώντας καλώδια στα χαντάκια, είτε πάνω στους στύλους με κίνδυνο της ζωής τους, είτε μπροστά από ένα κομπιούτερ όλη μέρα, το μόνο που έχουν σαν αποκούμπι για μια αξιοπρεπή ζωή μετά την αφυπηρέτηση τους , είναι η σύνταξη από το ταμείο αυτό, που λεηλατήθηκε εν αγνοία τους.

Οι υπεύθυνοι που τους ανατέθηκε η διαχείριση ενός οργανισμού κοινής ωφελείας, αντί να εξυπηρετήσουν το κοινό συμφέρον και αντί να προστατεύσουν τα συμφέροντα των εργαζομένων, έπαιξαν με τις μοίρες τόσων ανθρώπων και χωρίς να ενημερώσουν κανένα ανάθεσαν στην Suphire την διαχείριση τόσων εκατομμυρίων από τα οποία περιμένουν να ζήσουν τόσες και τόσες οικογένειες εργαζομένων, όταν βγουν στην σύνταξη.

Κάθε φορά που πρόκειται να διορισθεί διοικητικό συμβούλιο στην ΑΗΚ, παίζονται παιγνίδια και κόντρα παιγνίδια μεταξύ των κομμάτων για το ποιος τελικά θα διοριστεί, και αντί να κάνουν το πάν για να προστατεύσουν τα συμφέροντα των εργαζομένων, απλά δηλώνουν άγνοια για το τι έγινε και τι γίνεται και ακόμα γυρεύουν το λάθος.

Ακόμα και τώρα μετά το ξέσπασμα του σκανδάλου καμιά ουσιαστική ενημέρωση δεν έγινε προς τους εργαζόμενους, εκτός από γενικές εξαγγελίες για να μην ανησυχούν και όλα θα παν καλά.

Οι συντεχνίες δεν έχουν οργανώσει κανένα δυναμικό μέτρο για να βάλουν πιέσεις ούτως ώστε να γίνουν με διαφάνεια, χωρίς παρασκήνια και κουκουλώματα όλες οι απαραίτητες ενέργειες για την εξεύρεση των 9.5 εκατ. και την τιμωρία των καταχραστών. Από τη πρώτη στιγμή του σκανδάλου οι συντεχνίες έπρεπε να καλέσουν σε απεργία και όχι να περιοριστούν σε απλές καταγγελίες.

Σε μια περίοδο που όλα τα δικαιώματα των εργαζομένων κτυπιούνται, που όλοι όσοι έχουν συγκεκριμένα συμφέροντα έχουν αναγάγει τις ιδιωτικοποιήσεις σε πανάκεια , το σκάνδαλο με το ταμείο συντάξεων της ΑΗΚ, είναι απλά η κορυφή του παγόβουνου σχετικά με το τι σχεδιάζεται για όλους τους ημικρατικούς οργανισμούς. Γιατί στόχος όλων αυτών που περιμένουν, με τις κουτάλες στο χέρι για να φαν από τον Δημόσιο όσο το δυνατό πιο πολλά, είναι να εξασθενίσουν όλο και πιο πολύ τους οργανισμούς αυτούς, έτσι ώστε η ιδιωτικοποίηση τους να περάσει αδιαμαρτύρητα από την εργατική τάξη, και φυσικά να τους ξεπουλήσουν όσο όσο για να βρεθούν οι ίδιοι μεγαλομέτοχοι και μεγαλοϊδιοκτήτες.

Κανείς δεν ξέρει αν τα λεφτά αυτά θα βρεθούν ποτέ, ή πόσα θα βρεθούν ή αν θα τιμωρηθούν αυτοί που πραγματικά φταιν, ή πόσο φταιν αυτοί που θα τιμωρηθούν. Το σίγουρο όμως είναι ότι οι εργαζόμενοι της ΑΗΚ θα την πληρώσουν για το σκάνδαλο αυτό. Με δικαιολογία την κάλυψη οποίου ελλείμματος, την επιβίωση του ταμείου και της ΑΗΚ γενικότερα, θα καταπατηθούν και θα καταργηθούν κεκτημένα και δικαιώματα εργαζομένων που χρειάστηκαν τόσοι και τόσοι εργατικοί αγώνες για να κερδιθούν. Θα βρεθούν δικαιολογίες για να μην δοθούν αυξήσεις, για να αυξηθεί το όριο αφυπηρέτησης, για να μην ικανοποιηθούν αιτήματα, ακόμη και για να αυξηθούν τα τιμολόγια της ΑΗΚ και να την πληρώσουν και όλοι οι καταναλωτές.

Μόνο δυναμικοί οι αγώνες και απεργίες μας μπορούν να υπερασπιστούν τα δικαιώματα μας , που τόσες προηγούμενες γενιές εργαζομένων έχυσαν αίμα για να κερδιθούν, και για να μπει φρένο στα οικονομικά σκάνδαλα και την καταλήστευση της ζωής και της αξιοπρέπειας μας.

Μαρία Χριστοφόρου

Εργαζόμενη στην ΑΗΚ

Μεταλλεία Σκουριώτισσας

Κλιμάκωση του αγώνα για να σταματήσει ο εμπαιγμός των εργαζομένων

Με τις ευλογίες της Εκκλησιάς οι εργαζόμενοι του Μεταλλείου της Σκουριώτισσας θα κάνουν μαύρο Πάσχα. Η Hellenic Cooper θυγατρική της Ε.Μ.Ε. η οποία ανήκει στην Εκκλησία, κλέβει τα δεδουλευμένα των εργαζομένων οι οποίοι για πέντε μήνες τώρα παραμένουν απλήρωτοι.

Οι εργαζόμενοι για πάνω από πέντε βδομάδες τώρα βρίσκονται με πίκετ έξω από την Αρχιεπισκοπή και δηλώνουν πως : «Θα διαδηλώνουμε μέχρι να μας καταβληθούν τα δεδουλευμένα μας»

Η Εκκλησία παράνομα δεν πληρώνει τα μεροκάματα και τα δεδουλευμένα στους εργαζόμενους, ούτε τις οφειλές της στο Ταμείο Προνοίας και άλλα δικαιώματα των εργαζομένων αξίας πέρα του μισού εκατομμυρίου λιρών. Η Εκκλησία της Κύπρου ο μεγαλύτερος κεφαλαιοκράτης και κτηματίας της Κύπρου δεν κρατά μισό εκατομμύριο για να πληρώσει τα χρωστούμενα στους εργαζόμενους. Την ίδια ώρα που χάρισε πολλαπλάσια στους διάφορους μεγαλοκαρχαρίες που λυμαίνονται την εκκλησιαστική γη.

Το ΔΣ του Μεταλλείου της Σκουριώτισσας δηλώνει πως ήρθε σε συμφωνία με τη «Μυτιληναίος» και ότι οι εργαζόμενοι θα καλυφθούν. Τίποτε όμως επίσημο δεν υπάρχει που να καλύπτει τους εργαζόμενους οι οποίοι παραμένουν ακόμα απλήρωτοι και ξεκρέμαστοι, αφού δεν υπάρχει συμφωνία που να δεσμεύει το νέο ιδιοκτήτη.

Παρόλο που οι ηγεσίες των συντεχνιών μιλούν για κλιμάκωση των μέτρων, στην πράξη τίποτε δεν είδαμε. Θα μπορούσαν να έχουν την συμπαράσταση των εργαζομένων στις άλλες εταιρίες που ανήκουν στην ΕΜΕ. Οι εργαζόμενοι δεν αρκεί να παραμένουν έξω από την Αρχιεπισκοπή μόνο, αλλά μπορούν να βρεθούν έξω από τις εταιρίες της ΕΜΕ ζητώντας συμπαράσταση. Θα μπορούσαν να κινητοποιήσουν τους εργαζόμενους στο τσιμεντοποιίο Βασιλικού και να ζητήσουν την συμπαράσταση τους. Να μετατρέψουν το αγώνα των 43 εργαζομένων στο Μεταλλείο σε αγώνα ολόκληρης της εργατικής τάξης στην Κύπρο.

Ν.Α.

Μία απο τα ίδια οι φοιτητικές εκλογες στο Πανεπιστήμιο

Στις 17 του Μάρτη διεξήχθησαν οι εκλογές για την ανάδειξη νέας Φοιτητικής Ένωσης στο Πανεπιστήμιο Κύπρου. Το αποτέλεσμα μπορεί να χαρακτηριστεί σαν μια από τα ίδια με όλες τις παρατάξεις να δηλώνουν ικανοποιημένες. Η Πρωτοπορία, η φοιτητική παράταξη του Συναγερμού, πάρα τη μικρή πτώση που σημείωσε δηλώνει ικανοποιημένη με την διατήρηση της "πρωτιάς" με 42,16% και των εννέα εδρών. Από την άλλη ικανοποιημένη εμφανίζεται και η Προοδευτική, που πάρα το ότι δεν κατάφερε να αυξήσει τις έδρες της σε εννέα, δηλώνει ευχαριστημένη με την άνοδο του 1,5% και την εξασφάλιση του 40,18%. Από κει και πέρα ακολουθούν η Αναγέννηση του ΔΗ.ΚΟ. με 6,94%, ο Αγώνας της Ε.Δ.Ε.Κ. με 3,47%, η ακροδεξιά Α.Φ.Ε. με 4,48 και η ανεξάρτητη ΠΑ.ΡΙ.Σ. (Πανεπιστημιακή Ριζοσπαστική Συμμαχία) με 2,79%, παίρνοντας όλοι από μια έδρα.

Τα ποσοστά των εκλογών δεν είναι τόσο σημαντικά όσο το γεγονός ότι για πρώτη φορά η Πρωτοπορία κατάφερε να αναδείξει δικό της στέλεχος στη θέση του προέδρου της Φ.Ε.ΠΑΝ. Αυτό έγινε κατορθωτό με την στήριξη του Αγώνα και της ΠΑ.ΡΙ.Σ.. Το γεγονός ότι ο Αγώνας συνεργάστηκε με την Πρωτοπορία, σπάζοντας κατά κάποιο τρόπο την Τριμερή, δεν αποτελεί πολύ μεγάλη έκπληξη. Εξάλλου το κόμμα που αντιπροσωπεύει έχει συνυπάρξει στην ίδια κυβέρνηση με τον Συναγερμό. Η έκπληξη ήταν η στήριξη που έτυχε η υποψηφιότητα της Πρωτοπορίας από την ΠΑ.ΡΙ.Σ.. Έκπληξη γιατί η ΠΑ.ΡΙ.Σ. σαν παράταξη συμμετέχει στο αντιπολεμικό κίνημα, πράγμα που καμία από τις "δημοκρατικές" παρατάξεις σύμμαχους της Προοδευτικής δεν έκανε. Ακόμη στα προεκλογικά της φυλλάδια η ΠΑ.ΡΙ.Σ. εμφανίστηκε με αριστερή κριτική στην πολιτική της κυβέρνησης, ιδιαίτερα στο θέμα της αύξησης του ορίου αφυπηρέτησης και της αποκοπής κονδυλίων από το Πανεπιστήμιο.

Η λογική πίσω από την απόφαση της ΠΑ.ΡΙ.Σ. ήταν η πολιτική των ίσων αποστάσεων για να μπορέσει να διατηρηθεί η ανεξαρτησία τους. Ο φόβος της ταύτισης με κάποια από τις παρατάξεις, οδήγησε στην λήψη μιας απόφασης που αποσκοπούσε στον καταρτισμό της Φ.Ε.ΠΑΝ. με βάση το εκλογικό αποτέλεσμα. Δηλαδή ή ΠΑ.ΡΙ.Σ. υποστήριξε ότι η προεδρία θα έπρεπε να καταληφθεί από την Πρωτοπορία και αντίστοιχα η αντιπροεδρία από την Προοδευτική.

Μπορεί αυτή τη στιγμή οι διαφορές των δυο παρατάξεων μοιάζουν να είναι ελάχιστες έως και ανύπαρκτες, με δεδομένο τη συμμετοχή του ΑΚΕΛ στη κυβέρνηση και τη στήριξη που τυγχάνει από τη φοιτητική του παράταξη. Όμως παίζει διαφορά αν ο ξεκάθαρος εκπρόσωπος του συντηρητισμού στο Πανεπιστήμιο μπορεί να "ποζάρει" ως ο νικητής των εκλογών που έχει την προεδρία της ΦΕΠΑΝ. Έχει σημασία γιατί ένα ολόκληρο κομμάτι της φοιτητικής κοινότητας, που βλέπει προς πολιτικές που να συγκρούονται με συντηρητικές πολιτικές αυτή τη στιγμή είναι απογοητευμένος. Κάτι που θα έχει και το αντίκτυπο του στις όποιες κινητοποιήσεις γίνουν από τους φοιτητές την επόμενη περίοδο.

Δυστυχώς η λογική της διατήρησης ίσων αποστάσεων και των τυπικών "δημοκρατικών" συσχετισμών έχει οδηγήσει την ΠΑ.ΡΙ.Σ., που κατά τα άλλα εμφανίστηκε σαν μια απάντηση στο διπολισμό, όπως διακηρύττει, αλλά και σαν μια παράταξη που να κοντράρει συντηρητικές επιλογές που κτυπούν τα συμφέροντα των φοιτητών, να στηρίξει τον εκφραστή του συντηρητισμού στο Πανεπιστήμιο, και τον καταρτισμό μιας δυσλειτουργικής Φ.Ε.ΠΑΝ.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Ογκολογικό Κέντρο της Τράπεζας Κύπρου

Δεν ευθύνεται το προσωπικό που φεύγει για τα προβλήματα του

Είκοσι εννιά νοσηλευτές του Ογκολογικού Κέντρου της Τράπεζας Κύπρου, μετά την επιτυχία τους στις σχετικές εξετάσεις, φεύγουν για εργοδότηση στα κυβερνητικά νοσοκομεία. Σαν αποτέλεσμα το Ογκολογικό Κέντρο θα χάσει ξαφνικά τη μισή από τη δύναμη του σε νοσηλευτικό προσωπικό. Μετά την εξέλιξη αυτή, υπήρξαν πολλές προσπάθειες να πεισθεί το προσωπικό να παραμείνει. Δόθηκαν πολλές υποσχέσεις, αλλά πάντα χωρίς να συνοδεύονται με έργα.

Ο λόγος που το προσωπικό επιλέγει την αποχώρηση από το Ογκολογικό Κέντρο για μια θέση στο δημόσιο είναι από τη μια οι χαμηλότερες απολαβές και οι περιορισμένες προοπτικές που υπάρχουν για ανέλιξη και από την άλλη οι ίδιες οι συνθήκες εργασίας.

Οι απολαβές των νοσηλευτών, όπως παραδέκτηκε δημόσια και η Αντρούλα Βασιλείου — Πρόεδρος του ΔΣ του Ογκολογικού- είναι κατά 7% πιο χαμηλές απ' ότι στο δημόσιο τομέα. Επιπλέον, στο δημόσιο υπάρχει και το εφάπαξ.

Σ' ένα χώρο όπου το ίδιο το αντικείμενο της δουλειάς είναι ψυχοφθόρο και απαιτεί μεγάλα ψυχικά αποθέματα για να μπορείς να αντεπεξέλθεις στα καθημερινά προβλήματα και τις δυσκολίες που υπάρχουν, θα ανέμενε κανείς ότι θα υπήρχε τουλάχιστον ένα συγκριτικά καλύτερο πλαίσιο εργοδότησης ως κίνητρο για εκδήλωση ενδιαφέροντος και απασχόληση. Εντούτοις, το μόνο πλεονέκτημα που έχουν οι εργαζόμενοι στο Ογκολογικό Κέντρο είναι η πενθήμερη εβδομάδα εργασίας πάνω σε εφταήμερη βάση, ενώ οι ευκαιρίες ανέλιξης είναι μηδαμινές ή ανύπαρκτες.

Ένας από τους πιο σοβαρούς λόγους που το προσωπικό του Ογκολογικού Κέντρου της Τράπεζας Κύπρου προτιμά να φύγει είναι και το γεγονός της απουσίας ουσιαστικής προστασίας από τα τοξικά φάρμακα και τις χημειοθεραπείες που παραχωρούνται στους ασθενείς. Ενώ υπάρχουν στην αγορά ειδικά συστήματα κλειστής παροχέτευσης των φαρμάκων και παρά το ότι έχουν διοργανωθεί αρκετά σεμινάρια από τα οποία προκύπτει επιτακτικά η ανάγκη εφαρμογής τέτοιων συστημάτων, μέχρι σήμερα δεν έχει προχωρήσει το θέμα λόγω ..κόστους!. Σαν αποτέλεσμα, οι νοσηλευτές παραμένουν εκτεθειμένοι στα πολύ επικίνδυνα φάρμακα. Μεταξύ των νοσηλευτών υπάρχουν έντονες υποψίες ότι η κατάσταση αυτή ευθύνεται και για αριθμό προβληματικών εγκυμοσύνων μεταξύ των νοσηλευτριών αλλά και για άλλα προβλήματα που πιθανόν στο μέλλον να αποδειχτεί ότι όντως οφείλονται στην απουσία των κατάλληλων προστατευτικών μέτρων κατά την παροχέτευση χημειοθεραπείας. Η ενασχόληση με τα τοξικά φάρμακα γίνεται χωρίς ουσιαστική προφύλαξη και αρκετές φορές ακόμα και μικροατυχήματα μπορεί να εκθέσουν το προσωπικό σε σοβαρούς κινδύνους.

Το ότι ένας μεγάλος αριθμός υπαλλήλων του Ογκολογικού Κέντρου αποφάσισε να φύγει, δεν αποτελεί έγκλημα και ούτε πρέπει να φορτώνεται η ευθύνη για τα προβλήματα που θα προκύψουν σ' αυτούς τους νοσηλευτές. Εγκληματική ενέργεια και σκάνδαλο αποτελεί ο τρόπος λειτουργίας του Ογκολογικού Κέντρου της Τράπεζας Κύπρου και το κλείσιμο του Ογκολογικού Τμήματος του Γενικού Νοσοκομείου. Έγκλημα είναι η μη συμπερίληψη ογκολογικής μονάδας στο Νέο Γενικό Νοσοκομείο Λευκωσίας και η απουσία ανάλογων Μονάδων σε όλα τα άλλα νοσοκομεία των μεγάλων πόλεων. Ακόμα και αυτή που λειτουργήσε στη Λεμεσό είναι μόνο για τον τύπο.

Τα προβλήματα που θα προκύψουν στο Ογκολογικό Κέντρο με την αποχώρηση των 29 νοσηλευτών δεν λύνονται με διακηρύξεις αλλά με μέτρα. Αν οι απολαβές και τα ωφελήματα των υπαλλήλων του Κέντρου ήταν τα ίδια με το δημόσιο, αν οι προοπτικές ανέλιξης ήταν ικανοποιητικές και οι συνθήκες εργασίας εγγυούνταν την ασφάλεια του προσωπικού, κανένας νοσηλευτής ούτε γιατρός θα ήθελε να φύγει. Αν αντί για αυτές τις επιλογές, η Κυβέρνηση και η Τράπεζα Κύπρου ψάχνουν άλλες ρυθμίσεις όπως την πρόταση του Υπουργού Υγείας για part-time απασχόληση των νοσηλευτών που φεύγουν, σίγουρα το πρόβλημα θα παραμένει και θα οξύνεται.

Ήδη το προσωπικό που παραμένει έχει υποβάλει ένα κατάλογο με αιτήματα που αναμένουν να ικανοποιηθούν με την ανανέωση της νέας συλλογικής σύμβασης. Αυτοί οι υπάλληλοι μαζί με τις χιλιάδες καρκινοπαθείς και όλους τους εργαζόμενους που παλεύουν για καλύτερη και δωρεάν υγεία, μπορούν και πρέπει να απαιτήσουν —μαζί με την ικανοποίηση αυτών των αιτημάτων- να κρατικοποιηθεί το Ογκολογικό Κέντρο και να στελεχωθεί σωστά, παρέχοντας τη σωστή φροντίδα στους ασθενείς και ασφαλή εργασία στο προσωπικό.

Νέες απεργίες των εκτάκτων

Να μονιμοποιηθούν άμεσα όλοι

Οι έκτακτοι δημόσιοι υπάλληλοι κατέβηκαν σε 24ωρη απεργία απαιτώντας από την κυβέρνηση να μετατρέψει τα συμβόλαια τους σε σύμβαση αορίστου χρόνου, νωρίτερα από το 30μηνο που υπαγορεύει η Ευρωπαϊκή Ένωση. Αυτό θα σημαίνει ότι θα πάρουν όσα ωφελήματα έχουν και οι μόνιμοι δημόσιοι υπάλληλοι. Η κυβέρνηση τους έδωσε κάποιες αόριστες υποσχέσεις ότι θα προωθήσει τη σύμβαση αορίστου χρόνου χωρίς να δεσμεύεται για τον χρόνο. Με την διαμαρτυρία τους έξω από τη βουλή πήραν κάποιες υποσχέσεις από τον πρόεδρο της Βουλής τον Χριστόφια ότι θα μειώσουν τον χρόνο πιο κάτω από τους 30 μήνες υπηρεσίας.

Η ηγεσία των εκτάκτων για να εξασφαλίσει την μετατροπή της υπηρεσίας τους, σε αορίστου χρόνου παραχώρησε πράγματα για τα οποία το συνδικαλιστικό κίνημα παλεύει χρόνια τώρα για να τα διατηρήσει. Δέχτηκαν την υποχρεωτική ή προαιρετική αφυπηρέτηση από το 63 μέχρι το 65 έτος. Δέχτηκαν να αυξηθεί η εισφορά τους στο ταμείο κοινωνικών ασφαλίσεων σε 9% και να μειωθεί του στο 3% η εισφορά από τον εργοδότη, δηλαδή την κυβέρνηση. Δέχτηκαν να τους καταργήσουν την άδεια ασθενείας χωρίς το χαρτί του γιατρού. Δέχτηκαν να είναι εναλλάξιμο προσωπικό δηλαδή όπου και όποτε θέλει να τους μεταθέτει η κυβέρνηση. Έτσι η ηγεσία των εκτάκτων αποδέχτηκε αυτό που υποτίθεται ότι απαγορεύει η ίδια η οδηγία της Ε.Ε. να υπάρχουν υπάλληλοι δύο ταχυτήτων.

Η κυβέρνηση προσπαθεί να τους διασπάσει αφού με το 30μηνο κάποιοι θα κόψουν έξω από τη σύμβαση αορίστου χρόνου και αυτό οδηγεί σε μια ανταγωνιστική κούρσα μεταξύ των εκτάκτων για το ποιοι θα μπουν στην λίστα αορίστου χρόνου και ποιοι θα κόψουν έξω. Γι'αυτό και στην τελευταία 24ωρη αρκετοί νέοι έκτακτοι δεν απεργησαν.

Για αυτή την κατάσταση δεν ευθύνεται μόνο η ηγεσία των εκτάκτων ευθύνεται και η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ η οποία παίζει το πρώτο βιολί των παραχωρήσεων και των ξεπουλημάτων όπως έκανε με τη συμφωνία για την αύξηση του ορίου αφηπηρέτησης στο 63 έτος. Κύρια όμως γιατί άφησε τον αγώνα των εκτάκτων απομονωμένο από τους μόνιμους δημόσιους υπάλληλους. Οι έκτακτοι μαζί με τους μόνιμους δημόσιους υπάλληλους πρέπει να διεκδικήσουν όχι μόνο σύμβαση αορίστου χρόνου, αλλά μονιμοποίηση όλων των εκτάκτων, όπως ζητούσαν και πριν μερικά χρόνια, γιατί όχι μόνο δουλεύουν για πάνω από 30 μήνες αλλά αρκετοί δουλεύουν για πολλά χρόνια κάποιοι για πάνω από δέκα χρόνια. Αυτό αποδεικνύει πως καλύπτουν μόνιμες ανάγκες και όχι εποχιακές δουλειές. Το αίτημα για μονιμοποίηση όλων τώρα θα φέρει μεγαλύτερη συσπείρωση και ενότητα μεταξύ των εκτάκτων και θα δυναμώσει τον αγώνα τους.

Νίκος Αγιομαμίτης

Εργαζόμενοι στα Duty Free

Να μη χαθεί καμία θέση εργασίας

Μετά από το τόσους μήνες διαβουλεύσεων του Υπουργείο Συγκοινωνιών, με την εταιρία που θα αναλάβει τη διαχείριση των αεροδρομίων που δεν είναι άλλος από την "Hermes" του Σιακόλα, ο Σιακόλας υποσχέθηκε πως θα κρατήσει 90 από τους 230 εργαζόμενους στα Duty Free. Αυτό σημαίνει ότι πάνω από τους μισούς εργαζόμενους θα πεταχτούν στο δρόμο.

Ο αγώνας τους για να μη χάσουν τις δουλειές τους, για τους μισούς και πάνω θα πάει χαμένος και αυτό με την προϋπόθεση ότι ο Σιακόλας θα επαναπροσλάβει πράγματι όσους σήμερα δηλώνει. Οι εργαζόμενοι έχουν όλο το δίκαιο με το μέρος τους. Δεν πρέπει να δεχτούν να θυματοποιηθεί κανένας. Ο Σιακόλας σίγουρα θα επαναπροσλάβει όσους θέλει και όσους δέχονται να δουλέψουν με τους όρους και τα ωφελήματα που ο ίδιος θέλει. Έτσι για να κερδίσουν χρειάζεται να μη πέσουν στην παγίδα της διάσπασης. Αντίθετα η απάντηση των εργαζομένων στο Σιακόλα θα πρέπει να είναι ή όλοι η κανένας δεν πάει πίσω με τους δικούς του όρους.

Έχουν τη δύναμη να κερδίσουν έχουν όλο το δίκαιο με το μέρος τους και μπορούν να έχουν την συμπαράσταση κάθε εργαζόμενου στα αεροδρόμια και τις Κυπριακές Αερογραμμές

Ν.Α.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις ενατια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομματια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

"Συγχώρεση"

της Σώτης Τριανταφύλλου

Κυκλοφορεί το τελευταίο βιβλίο της Σώτης Τριανταφύλλου «Συγχώρεση» από τις Εκδόσεις Πατάκη. Η Σώτη Τριανταφύλλου είναι μια αξιόλογη και πολυγραφέστατη συγγραφέας που είναι γνωστή από προηγούμενα βιβλία της όπως, «Άλμπατρος», «Η φυγή», «Φτωχή Μάργκο» και το «Εργοστάσιο των μολυβιών». Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1957 και σπούδασε Φαρμακευτική στο Παν/μιο Αθηνών, Ιστορία και Πολιτισμούς στο Παρίσι, Ιστορία της Αμερικάνικης Πόλης στην Νέα Υόρκη καθώς και Γαλλική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Οι κοσμοπόλεις, οι μεγάλες πρωτεύουσες, στις οποίες κατ' εξοχήν κινήθηκε αποτελούν το σκηνικό της αφηγηματικής δράσης των βιβλίων της. Έχει εργαστεί επίσης ως μεταφράστρια και καθηγήτρια της Ιστορίας του Κινηματογράφου. Πιο κάτω, αναδημοσιεύουμε από την «Εργατική Αλληλεγγύη» την παρουσίαση του βιβλίου της «Συγχώρεση» από τον Νίκο Λούντο.

Μια άλλη ματιά στον αμερικάνικο νότο

Η υπόθεση της Τέρι Σκιάβο έγινε αφορμή για ένα ακόμη ρεσιτάλ υποκρισίας του Μπους. Η 41χρονη γυναίκα που υπέφερε από ατύχημα που την άφησε σε άγρυπνο κώμα πέθανε τελικά πριν από μια βδομάδα, καθώς οι γιατροί εφάρμοσαν με άδεια του δικαστηρίου την παράκληση του συζύγου της να διακοπεί η μηχανική υποστήριξη για να μην υποφέρει άλλο. Σύμφωνα με τον Μπους ήταν ένα έγκλημα. Ένα αντιδραστικό κίνημα στήθηκε στις ΗΠΑ για να υποστηρίξει ότι η ευθανασία είναι ενάντια... στο λόγο του θεού.

Ο θάνατος σύμφωνα με την ηθική του Μπους είναι έγκλημα μόνο όταν έρχεται μέσα από συνειδητή επιλογή. Αντίστοιχο έγκλημα σύμφωνα με τον Μπους είναι και η έκτρωση. Όμως δεν είναι έγκλημα όταν άνθρωποι πεθαίνουν από την πείνα και τον πόλεμο. Και βέβαια δεν είναι έγκλημα η θανατική ποινή, όταν ο θάνατος επιβάλλεται από το κράτος, ειδικά όταν επιβάλλεται από την πολιτεία του Τέξας όπου ο Μπους ως κυβερνήτης είχε το ρεκόρ τέτοιων θεσμοθετημένων δολοφονιών.

Έχοντας στο επίκεντρό του τη θανατική ποινή, ξετυλίγεται το αφήγημα της Σώτης Τριανταφύλλου "Συγχώρεση" που κυκλοφόρησε το Φλεβάρη από τις εκδόσεις Πατάκη. Η Αντόνια που μένει στο Νάσβιλλ, του Τεννεσσή μας αφηγείται πως το 1994, η 10χρονη κόρη της Στέλλα δεν γύρισε απ' το σχολείο. Εξιστορεί τη ζωή της που καταστρέφεται, τη σχέση της με τον άντρα της να διαλύεται μέσα στον πόνο που δημιούργησε η απώλεια. Καταφέρνει και ξαναστέκεται στα πόδια της, μόνο όταν συγχωρεί. Συγχωρεί τον δολοφόνο της κόρης της, τον άνθρωπο που όλοι θα περίμεναν ότι θα ήθελε μετά χαράς στην ηλεκτρική καρέκλα.

Κοινωνία

Η Αντόνια δεν κάνει περίπλοκες σκέψεις. Σκέφτεται λογικά και βάζει σε εφαρμογή τις κατά τα άλλα συντηρητικές αξίες με τις οποίες μεγάλωσε. Ο θάνατος ενός ακόμη ανθρώπου δεν θα φέρει την κόρη της πίσω ούτε θα κάνει καλύτερο τον κόσμο. Στο πρόσωπο του δολοφόνου βλέπει ένα παιδί που δεν είναι μόνο θύτης αλλά και θύμα, των καταστάσεων που του επιφύλαξε μια καταστραμμένη παιδική ηλικία. Αναρωτιέται γιατί

οι τοίχοι των φυλακών δεν έχουν ζωγραφισμένους τοίχους σαν τα νηπιαγωγεία, αφού υποτίθεται έγιναν για να βελτιώνουν τους ανθρώπους. Και καταλαβαίνει ότι σε μια κοινωνία που ο θάνατος ενός ανθρώπου, έστω κι ενός δολοφόνου, μπορεί να γίνεται θέαμα, έχουν ανοίξει ήδη οι πύλες για κάθε είδους έγκλημα.

Το αφήγημα αναδεικνύει στοιχεία του σύγχρονου αμερικάνικου Νότου που συκοφαντήθηκε μετά τις εκλογές στις ΗΠΑ, ως υπεύθυνος για την επανεκλογή του Μπους λες και κατοικείται από κάποιο είδος ξεχωριστών υπανθρώπων. Η ηθική της Παλαιάς Διαθήκης μπορεί να γίνεται άλλοθι για αιμοβόρους λάτρεις της ηλεκτρικής καρέκλας που φωνάζουν "Να καείς στην κόλαση". Όμως αυτό που φέρνει πρώτα και κύρια την αλλοτρίωση στους ανθρώπους δεν είναι το "οφθαλμόν αντί οφθαλμού" αλλά οι διαλυμένες τους ζωές από τη φτώχεια, τη μιζέρια και την αβεβαιότητα.

Ακόμη και σ' αυτές τις συνθήκες υπάρχουν πολλές Αντόνιες που στέκονται όρθιες και γίνονται ηρωίδες στην πραγματική ζωή αλλά και σε "ένα αφήγημα για τη βία του κόσμου, αλλά κυρίως για την καλοσύνη".

Ν. Λ

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Συνεδριάζει στα γραφεια της Ε.Δ. στη Λευκωσία ωρα 8:00μμ

13/4: 40 χρόνια απο την δολοφονια των Καβάζογλου Μισιαούλη: ανιστερόβουλη επαναπροσέγγιση το καλύτερο μνημόσυνο

20/4: Ευρωσύνταγμα: Οχι στη χάρτα του πολέμου, της λιτότητας και του ρατσισμού

4/5: 60 χρόνια απο το τέλος του Β Παγκόσμιου Πολέμου: Αντιφασιστικός πόλεμος ή ιμπεριαλιστική σύγκρουση;

Επισκεφθείτε την ιστοσελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στο Ιντερνετ:

www.workersdemocracy.net

Εκεί θα βρείτε πληροφορίες για τις δραστηριότητες της οργάνωσης καθώς επίσης και συνδέσεις με τις αδελφές οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης, τις νεότερες πληροφορίες για το αντιπολεμικό κίνημα.

Μπορείτε ακόμη να ακούσετε ηχογραφημένες εισηγήσεις για ζητήματα του μαρξισμού αλλά και για πολλά απο τα θέματα της επικαιρότητας

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»

Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 22 - 349959
e-mail: wd@workersdemocracy.net
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ___________________

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ___________________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Μαζικά κινήματα και δημοκρατικές εξεγέρσεις

Στο Λίβανο με αφορμή τη δολοφονία του πρώην πρωθυπουργού Ραφίκ αλ-Χαρίρι τον Φλεβάρη ξέσπασαν μαζικές διαδηλώσεις της «αντιπολίτευσης» και της Χεζμπολάχ με εκατοντάδες χιλιάδες κόσμο. Είχαμε πρόσφατα τις μαζικές βίαιες διαδηλώσεις στην Κιργιζία. Στην Κύπρο είδαμε το κίνημα των μαζικών κινητοποιήσεων των Τουρκοκυπρίων που κλιμακώθηκε το 2003 ενάντια στο καθεστώς Ντενκτάς.

Οι ΗΠΑ έχουν υποστηρίξει τις «δημοκρατικές εξεγέρσεις» σε διάφορες χώρες όπως στην Ουκρανία και στο Λίβανο. Ο Κρις Χάρμαν στο πάρα κάτω άρθρο από τον «Socialist Worker» (αδελφή εφημερίδα της Εργατικής Δημοκρατίας) εξετάζει πώς οι ΗΠΑ προσπαθούν να καπηλευτούν τα μαζικά κινήματα και ποια πρέπει να είναι η θέση των σοσιαλιστών.

Η διαδήλωση της Χεζμπολάχ στη Βυρητό

Σε όλο τον κόσμο υπάρχουν δικτατορίες και ημιδικτατορίες. Σε όλα αυτά τα καθεστώτα συναντάμε διάφορα κομμάτια του πληθυσμού που είναι αγανακτισμένα και θέλουν να προβάλουν αντίσταση. Πάρτε για παράδειγμα την Αίγυπτο όπου ο Χόσνι Μουμπάρακ είναι δικτάτορας από το 1981. Για 24 χρόνια ισχύει κατάσταση εκτάκτου ανάγκης και καμία κοινωνική ομάδα δεν μπορεί να οργανωθεί ανεξάρτητα από το κράτος.

Αυτό επηρεάζει τους σοσιαλιστές που θέλουν να ενθαρρύνουν και να υποβοηθήσουν τις προσπάθειες των εργαζομένων και των αγροτών, τους φιλελεύθερους διανοούμενους που θέλουν να εκφραστούν ελεύθερα.

Επηρεάζει το συντηρητικό Ισλαμικό κίνημα - τη Μουσουλμανική Αδελφότητα - και τους αριστερούς μουσουλμάνους.

Έχει επίδραση επίσης στους ανθρώπους που δεν συμπαθούν τον Μουμπάρακ αλλά προσανατολίζονται σε μια δυτικού τύπου καπιταλιστική δημοκρατία. Όλες αυτές οι ομάδες καταπιέζονται και μπορεί να έρθουν σε σύγκρουση με το καθεστώς.

Όταν τα κινήματα αυτά ξεσπούν οι διαφορές μεταξύ των ομάδων θάβονται, τουλάχιστον σε πρώτο στάδιο, επειδή τις ενώνει η αντίθεση στη δικτατορία.

Αλλά αυτό οδηγεί σε μια ασταθή και αντιφατική κατάσταση. Για κάποια από αυτά τα κινήματα η κινητήρια δύναμη είναι οι ανάγκες της μάζας του πληθυσμού - οι εργαζόμενοι, τα χαμηλά στρώματα της μεσαίας τάξης και οι αγρότες.

Τα βασικά ζητήματα που προκύπτουν είναι ανεργία, πληθωρισμός, φτώχεια. Αυτά ήταν ο κύριος παράγοντας πίσω από την ινδονησιακή εξέγερση του 1998 και οι πρόσφατες εξεγέρσεις στον Ισημερινό, την Αργεντινή και τη Βολιβία.

Υπάρχουν άλλες καταστάσεις όπου το σκηνικό είναι πιο νεφελώδες. Αν και πολλές από τις δικτατορίες εδραιώθηκαν αρχικά με την αμερικανική υποστήριξη, οι ΗΠΑ μπορεί να προσπαθήσουν αργότερα να χειραγωγήσουν και να χρησιμοποιήσουν οποιαδήποτε εξέγερση ενάντια σ' αυτά τα καθεστώτα.

Αυτό ισχύει ιδιαίτερα στην περίπτωση των εξεγέρσεων ενάντια στις κυβερνήσεις που είχαν τη στήριξη των ΗΠΑ προηγουμένως αλλά που τώρα «τα έχουν χαλάσει». Πάρτε την περίπτωση της Συρίας. Η συριακή κυβέρνηση ήταν ο σύμμαχος των ΗΠΑ όταν επιτέθηκαν στο Ιράκ το 1991.

Τα συριακά στρατεύματα εισέβαλαν στο Λίβανο πριν 30 σχεδόν χρόνια για να καταστείλουν μια εξέγερση της Αριστεράς στο Λίβανο και των Παλαιστινίων ενάντια στο δεξιό κόμμα των Φαλαγγιτών - που υποστηριζότανε από τις ΗΠΑ, τη Γαλλία και το Ισραήλ.

Τώρα, σαν μέρος της προσπάθειάς τους να πάρουν άμεσα τον έλεγχο του πετρελαίου στο Ιράκ, οι νεοσυντηρητικοί γύρω από τον Μπους θέλουν να αναμορφώσουν τις κυβερνήσεις στην περιοχή της Μέσης Ανατολής, με τρόπο που να ευθυγραμμίζονται περισσότερο με τις ΗΠΑ.

Είναι διατεθειμένες να σπρώξουν για αλλαγές που θα αντικαταστήσουν τις δικτατορίες ή τις ημιδικτατορίες με το αμερικάνικο μοντέλο της καπιταλιστικής δημοκρατίας. Θα επιθυμούσαν να δουν τη Συρία και το Λίβανο να ελέγχεται από κυβερνήσεις εκλεγμένες από κόμματα που να έχουν όμως την ίδια πολιτική ουσιαστικά, να υποστηρίζουν τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Τεχνική

Το τι προσπάθησαν να κάνουν οι ΗΠΑ είναι ν' αναπτύξουν μια τεχνική με την οποία ενθαρρύνουν ορισμένα κινήματα της αντιπολίτευσης προς μια κατεύθυνση υπέρ των ΗΠΑ. Παρέχουν στα κινήματα αυτά τεράστιους πόρους και επιδιώκουν να προσεταιριστούν τους ηγέτες τους.

Μερικοί από τους ηγέτες της αντιπολίτευσης επιθυμούν πραγματικά να παλέψουν για μια καλύτερη κοινωνία. Σε άλλες περιπτώσεις όμως, όπως στην Ουκρανία στο τέλος του 2004, πρόκειται για διεφθαρμένα μέλη του παλιού καθεστώτος που ανακάλυψαν έναν νέο τρόπο να προωθήσουν τα συμφέροντά τους.

Φυσικά στην Ουκρανία πολλοί από τους ανθρώπους που βγήκαν στους δρόμους είχαν απηυδήσει από ένα καθεστώς κατασταλτικό και αντιδημοκρατικό που κυβερνούσε στα πρότυπα της μαφίας και που οι κυβερνώντες έκαναν την τύχη τους με τις ιδιωτικοποιήσεις.

Όμως ο κόσμος αυτός τραβήχτηκε πίσω από ένα κίνημα που ήθελε να αντικαταστήσει την μια ομάδα μαφιόζων με μια άλλη. Μέσα σ' αυτή τη διαδικασία οι ΗΠΑ και η Ρωσία με χοντρούς ελιγμούς χρησιμοποίησαν το κίνημα στο δικό τους παιχνίδι για κυριαρχία στην κεντρική Ευρώπη.

Στην προσπάθεια να κατανοήσουμε τέτοιες καταστάσεις πρέπει να είμαστε πολύ συγκεκριμένοι για το ποιοι εμπλέκονται και για ποιο πράγμα παλεύουν. Σε άλλες περιπτώσεις η ισορροπία δυνάμεων μπορεί να είναι αρκετά διαφορετική από ότι συνέβηκε στην Ουκρανία.

Το κίνημα της «Αλληλεγγύης» στην Πολωνία το 1980-81 ήταν ένα γνήσιο κίνημα που οργανώθηκε από τους διανοούμενους που διέτρεξαν μεγάλους κινδύνους, φυλακίσεις και διωγμούς, για να προωθήσουν τα αιτήματα των εργαζομένων.

Αυτό προκάλεσε ένα αυθόρμητο κίνημα από τη μάζα των εργαζομένων που ήγειρε και αιτήματα για δημοκρατικές ελευθερίες, για το δικαίωμα οργάνωσης σε γνήσια συνδικάτα, για καλύτερους μισθούς και όρους εργασίας.

Σε αυτό το στάδιο οι ΗΠΑ δεν υποστήριξαν την «Αλληλεγγύη» με οποιοδήποτε σημαντικό τρόπο. Αφότου όμως ηττήθηκε το κίνημα προς το τέλος του 1981, οι ΗΠΑ έριξαν μπόλικο χρήμα στην προσπάθεια να προσεταιριστούν άτομα από την ηγεσία της «Αλληλεγγύης» που στη συνέχεια θα ενστερνίζονταν το όραμα των ΗΠΑ.

Το κίνημα στην Ινδονησία το 1998 αντιμετώπισε ένα καθεστώς που ήταν από τους κύριους συμμάχους των ΗΠΑ στη Νοτιοανατολική Ασία. Αλλά οι ΗΠΑ δούλεψαν πολύ σκληρά για να εξασφαλίσουν ότι η κυβέρνηση που αντικατέστησε τον Σουχάρτο θα ακολουθούσε ουσιαστικά τους ίδιους στόχους με τον ίδιο, αλλά σε μια δημοκρατική συσκευασία.

Το κίνημα που ανέτρεψε το δικτάτορα Μάρκος στις Φιλιππίνες το 1986 ξεκίνησε σαν ένα πραγματικά λαϊκό κίνημα. Στη συνέχεια η άρχουσα τάξη στις Φιλιππίνες συνεργάστηκε με τις ΗΠΑ για να εξασφαλίσει ότι η νέα κυβέρνηση θα συνέχιζε ουσιαστικά μια παρόμοια πολιτική.

Υπάρχουν πολλές καταστάσεις όπου η πίεση μέσα στην κοινωνία συσσωρεύεται από τα κάτω και γι' αυτό τμήματα της άρχουσας τάξης αποφασίζουν - και συνήθως με τη σύμφωνη γνώμη των ΗΠΑ - ότι πρέπει να προωθήσουν αλλαγές προτού γίνει η έκρηξη κάτω απ' τα πόδια τους με τρόπο που δεν θα μπορούν να ελέγξουν.

Κρίση

Καθώς η κοινωνική κρίση ξεδιπλώνεται, οι ΗΠΑ μπορούν να συνεχίσουν να στηρίζουν την υπάρχουσα κυβέρνηση. Αλλά ταυτόχρονα αρχίζουν να χρηματοδοτούν τμήματα της αντιπολίτευσης και χρησιμοποιώντας αμερικάνικα ιδρύματα και μη κυβερνητικές οργανώσεις, προσπαθούν να διεισδύσουν μέσα στην ηγεσία τους.

Στη Νότια Κορέα υπήρξε ένα μαζικό κύμα διαδηλώσεων το 1987 με απεργίες το 1988. Για να ελεγχθεί η κατάσταση ασκήθηκε πίεση στη στρατιωτική δικτατορία για να υποσχεθεί τις εκλογές τέσσερα χρόνια αργότερα. Ακολουθήθηκε μια προσεκτική διαδικασία για την ετοιμασία μιας «ασφαλούς» αντιπολίτευσης έτσι ώστε να αποφευχθεί η έκρηξη.

Αυτό είναι που οι ΗΠΑ σπρώχνουν την αιγυπτιακή κυβέρνηση να κάνει αυτή τη στιγμή. Ο Μουμπάρακ υποσχέθηκε τη διεξαγωγή εκλογών, αλλά οι ΗΠΑ υπολογίζουν ότι οι μόνοι άνθρωποι που θα έχουν μια πραγματική πιθανότητα να νικήσουν τον Μουμπάρακ θα προέρχονται από τις πιο αξιόπιστες ομάδες των καπιταλιστών.

Η καταστολή ενάντια στις πιο ριζοσπαστικές δυνάμεις της αντιπολίτευσης θα συνεχιστεί. Θα τους λεχθεί ότι εάν συναινέσουν στο να γίνουν αυτή τη φορά οι εκλογές και αποδεχτούν το εκλογικό αποτέλεσμα, μετά από μερικά χρόνια, μπορεί να επιτραπεί και στους ίδιους να διαγωνιστούν στο ποιος θα πάρει μέρος στη διακυβέρνηση.

Οι σοσιαλιστές

Οι σοσιαλιστές που βρίσκονται αντιμέτωποι με αυτά τα σενάρια, πρέπει να κάνουν δύο πράγματα. Πρέπει σαφώς να τοποθετηθούμε υπέρ των δημοκρατικών δικαιωμάτων, αλλά ταυτόχρονα λέμε ότι, δεν πρόκειται να επιτρέψουμε να μας χρησιμοποιήσουν αυτοί που στο παρελθόν εγκατέστησαν τις δικτατορίες προκειμένου τώρα να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντά τους.

Αντίθετα οι σοσιαλιστές πρέπει να χρησιμοποιήσουν την κρίση του παλαιού καθεστώτος για να προωθήσουν ανεξάρτητα αιτήματα, να ενισχύσουν τις δυνάμεις της εργατικής τάξης υποβοηθώντας στο χτίσιμο της ικανότητας των δυνάμεων αυτών να παλέψουν ενάντια σ' όποια εκπρόσωπο της άρχουσας τάξης θα καταφέρει ν' αναρριχηθεί τελικά στην κορυφή.

Στο Λίβανο οι σοσιαλιστές δεν υποστηρίζουν τη Συριακή κατοχή. Αλλά ταυτόχρονα επισημαίνουν την υποκρισία εκείνων που καταγγέλλουν τα συριακά στρατεύματα στο Λίβανο και την ίδια στιγμή υποστηρίζουν την Ισραηλινή κατοχή μέρους της Συρίας και της Δυτικής Όχθης, και την κατοχή του Ιράκ από τις ΗΠΑ.

Οι σοσιαλιστές πρέπει να είναι ξεκάθαροι για το κεντρικό ζήτημα στην ημερήσια διάταξη των ΗΠΑ που είναι οι επιθέσεις ενάντια στο τμήμα εκείνο του πληθυσμού που αντιστάθηκε στην Ισραηλινή κατοχή του Λιβάνου.

Όταν γίνονται διαδηλώσεις είναι αυτού του είδους τα ζητήματα που πρέπει να προβάλλονται. Δεν θα πρέπει να εμπλεκόμαστε σε κινητοποιήσεις που έχουν πίσω τους μια ατζέντα των ΗΠΑ.

Στην Αίγυπτο οι σοσιαλιστές βρήκαν τη στιγμή για να απαιτήσουν την άμεση αποχώρηση του Μουμπάρακ και να τερματιστούν οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές, οι νόμοι έκτακτης ανάγκης και ο κρατικός έλεγχος των συνδικάτων.

Εάν οι σοσιαλιστές εγείρουν τέτοια αιτήματα μπορούν να συμβάλουν στο να προκύψει μια διαφορετική κατάσταση από αυτή που προέβλεψαν οι ΗΠΑ. Είναι πάντοτε ριψοκίνδυνο για οποιαδήποτε μεγάλη δύναμη να επέμβει σε άλλη και να υποκινήσει σε μια «αλλαγή καθεστώτος».

Κατά τη διάρκεια του πρώτου παγκόσμιου πολέμου, η γερμανική κυβέρνηση πίστευε ότι θα μπορούσε να προωθήσει τα συμφέροντά της επιτρέποντας να περάσει μέσα από τη Γερμανία ένα τρένο στο οποίο βρίσκονταν μέσα ο ηγέτης των Μπολσεβίκων, Λένιν, και ο ηγέτης των Μενσεβίκων, Μαρτόφ, για να πάει στη Ρωσία το 1917.

Βέβαια η γερμανική κυβέρνηση αποσταθεροποίησε τη Ρωσία - αλλά ένα χρόνο αργότερα έγινε μια επανάσταση στη Γερμανία!

Μπορεί να γίνονται διαδηλώσεις στους δρόμους της Βηρυτού που προς το παρόν καθοδηγούνται από τις δεξιές χριστιανικές πολιτοφυλακές. Αλλά αυτό μπορεί να ενθαρρύνει τους Σιίτες μουσουλμάνους που αποτελούν το 40% του πληθυσμού, και που θυμούνται τους βομβαρδισμούς των ΗΠΑ στο Λίβανο, να βγουν στους δρόμους οι ίδιοι. Τα αιτήματά τους θα είναι πολύ διαφορετικά από αυτά που διατυπώνονται σήμερα.

Οι νεοσυντηρητικοί στις ΗΠΑ βλέπουνε πως υπάρχει σε κάθε κοινωνία μια καπιταλιστική τάξη που θα παραταχθεί πίσω από το όραμά τους. Αυτοί είναι οι άνθρωποι πάνω στους οποίους στηρίζονται, που βοηθούν και ελπίζουν να φέρουν στην εξουσία. Αλλά ξεχνούν ότι υπάρχει συχνά μια μεγάλη μεσαία τάξη που φθίνει και ένα μεγαλύτερο τμήμα των εργαζομένων και των αγροτών που έχουν εξαναγκαστεί να ζούνε κάτω από τρομερές συνθήκες ζωής. Αυτός ο κόσμος μπορεί να ξεχυθεί στους δρόμους προς μια εντελώς αντίθετη κατεύθυνση από εκείνη που θέλουν οι ΗΠΑ.

Έναν αιώνα πριν ο Λέων Τρότσκι ανέλυσε τη ρωσική επανάσταση του 1905 και είδε πώς οι καπιταλιστές δίσταζαν να εμπλακούν στο κίνημα που απαιτούσε δημοκρατική αλλαγή, αλλά και πώς οι εργαζόμενοι θα μπορούσαν να εγείρουν εκείνα τα αιτήματα και να τα πυροδοτήσουν δίνοντάς τους σοσιαλιστικό περιεχόμενο. Εκείνη η διαδικασία, που ο Τρότσκι την ονόμασε διαρκή επανάσταση, είναι ο εφιάλτης που θα μπορούσε να απειλήσει τις ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή.

εργατική δημοκρατία

Μπαχρέιν: μια εξέγερση που δεν μάθαμε

Πρόσφατα έγινε μια μεγάλη διαδήλωση για τη δημοκρατία στη Μέση Ανατολή. Όμως δεν έγινε γνωστή από τα ΜΜΕ, και ούτε πρόκειται βέβαια ο Μπους κι ο Μπλερ να δηλώσουν την υποστήριξή τους.

Στις 25 Μαρτίου δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές βγήκαν στους δρόμους του Μπαχρέιν απαιτώντας δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις.

Το Μπαχρέιν είναι βασικός σύμμαχος των ΗΠΑ στον Περσικό Κόλπο κι εκεί σταθμεύει ο 5ος αμερικανικός στόλος. Η οικογένεια που βρίσκεται στην εξουσία υποστηρίζει την εκστρατεία του Μπους «ενάντια στην τρομοκρατία» ενώ ο βασιλιάς, Σεΐχης Χαμάντ Αλ-χαλίφα, ήταν από τους πρώτους άραβες ηγέτες που συνεχάρη τον Μπους για την εκλογική του νίκη πέρυσι.

Πάνω από 80.000, ένας στους δέκα κατοίκους, αψήφισαν την απαγόρευση διαδηλώσεων. Τη διαδήλωση κάλεσε η Ένωση Ισλαμικής Εθνικής Ομοψυχίας - μια αντιπολιτευτική κίνηση Σιιτών μουσουλμάνων — με την υποστήριξη της αριστερής Ένωσης Εθνικής Δημοκρατικής Δράσης και άλλων ομάδων.

Οι Σιίτες που αποτελούν το 70% του πληθυσμού αντιμετωπίζουν μεγάλες διακρίσεις από το Σουνιτικό καθεστώς. Το αίτημα των Σιιτών για πολιτικά δικαιώματα συνδέθηκε με ένα ευρύτερο κάλεσμα για αλλαγή και για διακοπή των σχέσεων με τις ΗΠΑ.

Σύμφωνα με τον Αμπντούλ Ναμπί Αλέκρι, ακτιβιστή για τα ανθρώπινα δικαιώματα στο Μπαχρέιν, η διαδήλωση ήταν μέρος του αντιπολιτευτικού κινήματος για συνταγματική μεταρρύθμιση. Το σύνταγμα ανεστάλη το 1975 μετά τις μαζικές διαμαρτυρίες τότε που απείλησαν το καθεστώς.

Για 25 χρόνια είχε επιβληθεί κατάσταση έκτακτης ανάγκης ενώ οι αντιφρονούντες και οι ακτιβιστές της αντιπολίτευσης συλλαμβάνονταν συστηματικά και βασανίζονταν. Μετά το θάνατο του βασιλιά το 1999, ο γιος του αποφυλάκισε τους πολιτικούς κρατουμένους και υποσχέθηκε μεταρρυθμίσεις. Αλλά η κατάσταση λίγο άλλαξε.

Τον Απρίλιο του 2002 ξέσπασαν διαμαρτυρίες στο Μπαχρέιν. Η αμερικανική πρεσβεία πυρπολήθηκε μετά το κάλεσμα του αμερικανού πρεσβευτής προς τους φοιτητές να τηρήσουν μονόλεπτη σιγή για τους Ισραηλίτες που σκοτώθηκαν σε επιθέσεις αυτοκτονίας. Ένας διαδηλωτής σκοτώθηκε από μια λαστιχένια σφαίρα ενώ στη διάρκεια παρόμοιας μαθητικής διαδήλωσης τραυματίστηκαν 50 μετά την επίθεση της αστυνομίας με δακρυγόνα.

Όπως αναφέρει ο Αμπντούλ Ναμπί Αλέκρι, «οι ΗΠΑ έχουν στηρίξει με συνέπεια το κατασταλτικό καθεστώς και την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο Μπαχρέιν, και έχουν εμποδίσει την οποιαδήποτε καταδίκη του καθεστώτος από τα Η.Ε.»

Η απάτη στη SUPHIRE... όπως λέμε καπιταλισμός

Ενιάμιση εκατομμύρια λίρες του Ταμείου Συντάξεων της ΑΗΚ, £6.5 εκ. του Ταμείου Προνοίας των Πιλότων των Κ.Α και £220 χιλιάδες του Ταμείου Προνοίας των υπαλλήλων των Δασικών Βιομηχανιών, έχουν κάνει φτερά από τα χαρτοφυλάκια των πιο πάνω ταμείων, που διαχειριζόταν μέχρι τις 12/3 η χρηματιστηριακή εταιρεία *Suphire Stockbrokers Ltd.*

Ο Ανδρονίκου, ο ιδιοκτήτης της εταιρείας, έχει συλληφθεί και εξετάζονται εναντίον του υποθέσεις διάπραξης κακουργήματος, κλοπής, ψευδών λογαριασμών με σκοπό την καταδολίευση και αδικημάτων συγκάλυψης.

Τέσσερα από τα έξη μέλη του διοικητικού συμβουλίου της εταιρείας έχουν παραιτηθεί. Τα τρία μετά την δημοσιοποίηση της απάτης.

Ο Ανδρονίκου μέχρι τώρα, εκτός από υποσχέσεις για κάλυψη των ποσών και διαβεβαιώσεις ότι δεν έχει «πειράξει» άλλα χαρτοφυλάκια που διαχειρίζεται, δεν έχει δώσει καμιά εξήγηση για αυτά τα ελλείμματα

Εξηγήσεις όμως δίνουν τα στοιχεία που έχουν προκύψει από τις μέχρι τώρα έρευνες της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς, της αστυνομίας και της ΜΟΚΑΣ (Μονάδα Καταπολέμησης Αδικημάτων Συγκάλυψης).

Από το χαρτοφυλάκιο του Ταμείου Συντάξεων της ΑΗΚ λείπουν μετοχές της Τράπεζας Κύπρου, της Λαϊκής, της Ελληνικής και άλλων εισηγμένων στο ΧΑΚ εταιρειών αξίας £6,5 εκατομμυρίων. Σε κανένα λογαριασμό του ομίλου δεν έχουν κατατεθεί αυτά τα ποσά και γι' αυτό υπάρχουν υποψίες ότι έχουν μεταφερθεί στο εξωτερικό.

Απ' ότι φαίνεται, ο Ανδρονίκου απέσυρε από λογαριασμούς πελατών του, χρηματικά ποσά, που προέρχονταν από πωλήσεις μετοχών τους στο ΧΑΚ και τα κατάθετε για λογαριασμό εταιρείας του ομίλου του.

Το ίδιο συνέβαινε και με την αγορά μετοχών. Αντί να μεταβιβάζονται στο χαρτοφυλάκιο του ταμείου της ΑΗΚ έμπαιναν σε δικό του λογαριασμό.

Όπως καταγγέλλει ο ταμίας του Ταμείου Προνοίας των πιλότων «οι εναγόμενοι χρησιμοποιούσαν τα λεφτά του Ταμείου Προνοίας των πιλότων και ιπτάμενων μηχανικών αρκετές φορές για να αγοράζουν μετοχές θυγατρικών τους ή συνδεδεμένων εταιρειών και μετοχές εταιρείας για την οποία ενεργούσαν ως ανάδοχοι για την ένταξη της στο ΧΑΚ.»

Σύμφωνα με στοιχεία τα λεφτά που υπάρχουν σε λογαριασμούς του ζεύγους Ανδρονίκου και της εταιρείας *Suphire* δεν καλύπτουν ούτε το ένα χιλιοστό των χαμένων χρημάτων και άρα απίθανο να επιστραφούν τα λεφτά! Επιπλέον τα χρέη της οικογένειας Ανδρονίκου και των εταιρειών τους είναι δυσθεώρητα και οι τράπεζες διεκδικούν τα λεφτά τους.

Απάτη

Η Suphire για να καλύψει την απάτη και κλοπή σε βάρος των ταμείων προνοίας των εργαζομένων των πιο πάνω οργανισμών ακολουθούσε την πεπατημένη.

Τον Ιούνιο του 2004 ο Ανδρονίκου παρουσίασε στη διαχειριστική επιτροπή του Ταμείου Προνοίας της ΑΗΚ κατάσταση για την αξία του χαρτοφυλακίου του ταμείου η οποία παρουσίαζε, σύμφωνα με την εκτίμηση της επιτροπής, σχετικά θετική εξέλιξη.

Τον Νοέμβρη πληροφορούσε τη διαχειριστική επιτροπή για την αγορά και μεταβίβαση στο χαρτοφυλάκιο της ΑΗΚ 2.883.115 τραπεζικών μετοχών.

Στις αρχές του χρόνου όμως, έγγραφο του ΧΑΚ που δόθηκε στην ΑΗΚ αποκάλυψε τη διάσταση που υπήρχε ανάμεσα στα επίσημα στοιχεία του χαρτοφυλακίου και αυτά που έδινε κατά καιρούς η *Suphire*.

Μετά τις έρευνες που ακολούθησαν της καταγγελίας από την ΑΗΚ, διαπιστώθηκε ότι δύο από τα τρία ηλεκτρονικά αρχεία της εταιρείας που κατασχέθηκαν, παρουσιάζουν αλλοίωση των στοιχείων και μαγείρεμα λογαριασμών.

Διαπλοκή

Αρχικά οι αγοραπωλησίες που πραγματοποιούσε η *Suphire* γινόντουσαν κατόπι υπογραφής έντυπων εντολών των αρμοδίων λειτουργών του ταμείου. Από τον 11/2003, κατόπι εισήγησης του Ανδρονίκου, παραχωρήθηκε πληρεξούσιο στην εταιρεία για να πραγματοποιεί αγοραπωλησίες χωρίς να χρειάζεται η υπογραφή εκ μέρους του Ταμείου. Εν λευκώ δηλαδή διαχείριση.

Τον Ιούνιο 2003 υπογράφηκε νέα συμφωνία της ΑΗΚ με την *Suphire*. Κατόπιν απαίτησης του Ανδρονίκου το πληρεξούσιο δεν καλυπτόταν με τραπεζική εγγύηση με ποσό που να αντιστοιχεί στη συνολική αξία του χαρτοφυλακίου συν το εγγυημένο κέρδος, όπως έγινε στις δύο προηγούμενες συμφωνίες. Τώρα έμπαιναν μόνο όροι διαχείρισης, όπως «εβδομαδιαίοι και μηνιαίοι έλεγχοι και δια ζώσης ενημέρωση» από τον Ανδρονίκου.

Η πιο πάνω συμφωνία έφερε και την υπογραφή του γενικού διευθυντή της ΑΗΚ και του εσωτερικού ελεγκτή της, Ι. Κουμέρα (και προέδρου των εσωτερικών ελεγκτών Κύπρου).

Την 1/4/2005 ο Ι. Κουμέρας τέθηκε σε διαθεσιμότητα από το ΔΣ της ΑΗΚ και αποφασίστηκε η πειθαρχική δίωξη του για ισχυριζόμενες «πράξεις» ή «ενέργειες» που δεν έχουν σχέση με το σχέδιο υπηρεσίας του.

Ο ίδιος οφείλει £160,000 λίρες στον Ανδρονίκου το ίδιο και τρεις άλλοι υπάλληλοι με μικρότερα ποσά.

Μέρος του σκανδάλου αποτελούν σίγουρα και οι όροι της συμφωνίας διαχείρισης του Ταμείου Προνοίας που υπογράφηκε μεταξύ ΑΗΚ και *Suphire* αλλά και το θέμα των εσωτερικών ελέγχων της ΑΗΚ.

Διαφήμιση από την ιστοσελίδα της Suphire. Διαφημίζει όλες τις ιδιότητες της εκτός απο την απάτη στην οποία τελικά αποδείχτηκε πολύ ικανή

Μόλις άρχισε να ξεδιπλώνεται το κουβάρι της χρηματιστηριακής απάτης του 1999 ένα από τα επιχειρήματα που προβάλλονταν κατά κόρον απ' όλους ήταν ότι δεν υπήρχε το απαιτούμενο νομικό πλαίσιο λειτουργίας και οι μηχανισμοί ελέγχου των χρηματιστηριακών εταιρειών που θα εμπόδιζαν τα φαινόμενα διαφθοράς και απάτης.

Εδώ και δύο χρόνια ψηφίστηκε ο νόμος για τις ΕΠΕΥ- Εταιρείες Παροχής Επενδυτικών Υπηρεσιών - που προνοεί ανάμεσα σ' άλλα διασφάλιση επάρκειας ιδίων κεφαλαίων, δηλαδή των εταιρειών, σωστή τήρηση βιβλίων αναφορικά με τα χρήματα των πελατών και υποχρέωση εσωτερικού ελέγχου.

Η *Suphire* εξασφάλισε άδεια σαν ΕΠΕΥ από την Επιτροπή Κεφαλαιαγοράς από το 2003, όμως τίποτε δεν την εμπόδισε την «κρίσιμη» στιγμή να βουτήξει στα ταμεία προνοίας των εργαζομένων.

Αλήθεια τι είδους εσωτερικοί έλεγχοι γίνονταν και τι έλεγχαν οι περίφημοι εξωτερικοί ορκωτοί λογιστές;

Επίσης πώς μπορούσε να συνεχίζει ο Ανδρονίκου ανενόχλητος τις κομπίνες του όταν παραβίαζε και όρους της άδειας σαν ΕΠΕΥ αλλά και όρους της συμφωνίας με την ΑΗΚ; Για παράδειγμα ο ίδιος προσωπικά, νομικά δεν είχε δικαίωμα να διαχειρίζεται χαρτοφυλάκια πελατών, ούτε και να υπογράφει από μόνος του χωρίς επίβλεψη και έλεγχο δεύτερου προσώπου, σειρά πράξεων της εταιρείας.

Επίσης οι όροι διαχείρισης του Τ.Π της ΑΗΚ του απαγόρευαν να επενδύει σε εταιρείες του ομίλου του, παρόλα αυτά το έκανε.

Τίποτε το πρωτάκουστο δεν συμβαίνει με την *Suphire*. Το ίδιο ακριβώς μοντέλο ακολούθησαν εταιρείες-κολοσσοί, που θεωρούνται πρότυπα ανάπτυξης και κατείχαν περίοπτη θέση στην παγκόσμια οικονομία. Εταιρείες κολοσσοί όπως οι *Enron*, *Parlamat*, *WorldCom*, όταν άρχισαν να παίρνουν την κάθοδο προς την χρεοκοπία, αποκαλύφθηκε το σύστημα βρωμιάς και απάτης με το οποίο λειτουργούσαν.

Ένα σύστημα διαπλοκής της κεφαλής της εταιρείας με τους λογιστές, τις τράπεζες ακόμη και την κυβέρνηση που επέτρεπε το «μαγείρεμα» των λογιστικών στοιχείων, την καταστροφή των «επικίνδυνων» αρχείων με σκοπό την κλοπή.

Η πρώτη πράξη του σεναρίου και αυτή η ίδια. Παραιτήσεις των ατόμων που βρίσκονται σε θέσεις κλειδιά και ακολουθούν τα αλληλοκαρφώματα.

Οι χρηματιστηριακές εταιρείες λειτουργούν με μοναδικό σκοπό την κερδοσκοπία από τον μεγάλο τζόγο που παίζεται στα χρηματιστήρια. Ενόσω το χρηματιστήριο πάει καλά και το χρήμα αλλάζει πυρετωδώς χέρια όλοι βρίσκονται σε ευφορία. Δάνεια, αγορές ακινήτων, άνοιγμα νέων εταιρειών (νόμιμων ή παράνομων δεν έχει σημασία). Οι πιστωτές και οι πελάτες τους και αυτοί βρίσκονται σε ευφορία, δεν ανησυχούν για τις οφειλές απέναντί τους.

Φαινομενικά όλα λειτουργούν σύμφωνα με το νόμο και την τάξη!

Όταν όμως αρχίσει η κρίση οι υποτιθέμενοι θεμιτοί τρόποι αβγατίσματος των κεφαλαίων είναι ασύμφοροι. Η προμήθεια από τις διάφορες πράξεις που πραγματοποιούν δεν ανταποκρίνονται στις προσδοκίες τους για κέρδος. Και τότε είναι που αρχίζει το «χοντρό» παιγνίδι της απάτης και κλοπής.

Σκάνδαλα όπως της Suphire είναι γνήσιος καρπός της αγοράς, θεμελιώδες στοιχείο του καπιταλισμού. Και η μόνη λύση είναι η σύγκρουση με το σύστημα-θερμοκήπιο σκανδάλων.

Μυριάνθη Λοΐζου